

CURIERUL ADVENTIST

MARTIE 2022: DEGEABA SE TEME IOV? + ISUS, SEMNUL
+ ȘARPELE NEUTRALIZATOR: OTRAVĂ SAU TRATAMENT? +
DESTINUL ȘI ALEGERILE OMULUI + CAMPIONII CREDINȚEI +
SĂNĂTATEA – UN DAR DE LA DUMNEZEU, O RESPONSABILITATE
PENTRU OM + AFARĂ DIN ORAȘE + PIETRE DE HOTAR

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Pietre de hotar

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

evs
editura viață și sănătate

*Journal de studiu
biblic pentru orice
femeie care prețuiește
timpul petrecut cu
Dumnezeu și vrea să
își noteze planurile pe
care le face împreună
cu El și experiențele
uimitoare pe care le
 trăiește zilnic prin
harul Lui.*

Anul XCIX, MARTIE 2022. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

DEGEABA SE TEME IOV?* (II)

Unui om de afaceri influent i se promite că afacerile îi vor progresa exponențial dacă va deveni credincios și dacă va oferi zecime. Se bo-tează, afacerile prosperă, dar după un timp falimentează. Dă biserica în judecată, câștigă procesul și i se returnează toată zecimea dată în acest timp.

Lui Iov i se ia plata. Va fi oare dispus să lucreze și pe gratis? Acuzațiile prietenilor curg, Iov se analizează, iar în final îi reduce la tăcere: „Bun, sunt vinovat, acum arătați-mi păcatul.” „Nu știm, poate este un păcat ascuns, sau făcut din neștiință.” „Bun, nici eu, nici voi nu-l știm, dar uitați-vă la cei din jur; fac numai rău, și totuși le merge bine, iar eu, neprihănitul, am ajuns un nenorocit.” Psalmul 73, sau psalmul dilemelor credinței, corectează imaginea creștinului mereu senin, care a găsit răspuns la toate întrebările existențiale. Experiența vieții, dar și mărturia Scripturii ne arată că în viața copiilor lui Dumnezeu apar inerent întrebări la care nu au găsit răspuns și care pot naște crize spirituale majore.

Prietenii sunt obligați să tacă și înțeleg că Iov are într-adevăr o problemă serioasă: „Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov” (Iov 32:1).

RĂSPUNSUL LUI ELIHU

„Atunci s-a aprins de mânie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. El s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu” (Iov 32:2). Revoltat că cei trei au eșuat, intervine Elihu. Teoria lui este că Dumnezeu nu trimite răul pentru păcat, dar îl trimite cu scop pedagogic, astfel încât să-l ajute pe om să crească spiritual. Cu alte cuvinte, tot răul spre bine.

Prin suferință, Dumnezeu îl înștiințează pe om. Problema nu este deci dacă ai păcătuit sau nu, ci faptul că ești continuu disciplinat. Dacă prietenii spun că Iov este vinovat și este necesar să se pocăiască, Elihu susține nevinovăția, faptul că suferința a fost dată cu scop pedagogic (a se vedea Iov 33:16-19).

Răspunsul lui Elihu cuprinde aspecte pozitive – suferința, mijloc de apropiere a omului de Dumnezeu –, dar și aspecte negative:

- Necesitatea răului în vederea dezvoltării caracterului. Prin aceasta am justifică existența răului. Înmulțim răul ca să devenim mai spirituali.
- Satana ar fi slujitorul inconștient al lui Dumnezeu în îndeplinirea scopurilor Sale. Dați pe mâna Satanei ca să ne facem oameni de caracter.
- Ce ne facem cu caracterele în cer? Cu ce le mai șlefui? Ducem un pic de rău de aici?

Teza lui Elihu este un amestec de idei bune și rele, de aceea nu va fi nici apreciată, nici condamnată.

Provocarea persistă, iar Iov rămâne în continuare fără un răspuns. Acum, imaginea lui despre Dumnezeu este aceea a unui stăpân atotputernic ce nu dă socoteală nimănui. „Ce este omul ca să-Ți pese atât de mult de el, ca să iei seama la el, să-l cercetezi în toate diminețile și să-l încerci în toate clipele?” (Iov 7:17,18). Așa că Iov spune: „Bine, îmi plec capul, sunt mic dar n-am să mă las, am să protestez. Nu este drept ceea ce mi se întâmplă. Ori Dumnezeu este incorect, ori eu sunt vinovat; doresc însă o clarificare. Nu pot să mă

* Prelucrare după un suport de curs de Teologia Vechiului Testament

CUPRINS

3 Editorial

Emil Jigău

Degeaba se teme Iov? (II)

6 Spiritual

Constantin Dinu

Isus, semnul – Vinul bun vine la sfârșit

8 Reflectii

Ősz-Farkas Ernő

Șarpele neutralizator: otravă sau tratament?

10 AMICUS

Demeter Dezső-Robert

Asociația Studenților Adventiști AMICUS – Arad

13 Spiritual

Dan Constantinescu

Destinul și alegerile omului

16 Opinii

Mugurel Asaței

Campionii credinței

18 Sănătate

Horățiu Sabin Papiu

Sănătatea – un dar de la Dumnezeu, o responsabilitate pentru om

21 Meditație

Ștefan Radu

Cartea a șasea

22 Reflectii

Daniel Nițulescu

Afară din orașe (III)

25 La odihnă

26 Teologie

Florin Lăiu

Fantoma lui Petru cu diadema cezarilor

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu

Pietre de hotar

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Noe și cifrele

lupt cu El, dar am să-I spun ce am de spus, am să protestez” (a se vedea Iov 10:1-22).

De remarcat aprecierea lui Dumnezeu în ce privește luările de cuvânt: „După ce a vorbit aceste cuvinte lui Iov, Domnul a zis lui Elifaz din Teman: «Mânia Mea S-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine cum a vorbit robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov și aduceți o ardere-de-tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră; căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine cum a vorbit robul Meu Iov»” (Iov 42:7,8). Cerințele pentru jertfa de ispășire evidențiază un păcat grav. Dumnezeu apreciază exteriorizarea

sinceră a lui Iov, dorința sa de clarificare. A evita problemele, a spune că totul este perfect înseamnă ineptie pioasă. Păcatul este o problemă, trebuie să venim cu el la Dumnezeu. Nimeni nu ar slui unui Dumnezeu tiran.

Iov fuge de Dumnezeu... la Dumnezeu. Frânt, plânge la pieptul Lui. Convinși că nu mai este plătit, nu se poate despărți și hotărăște să slujească și mai departe pe gratis. Orice mi-ar face, parcă ar spune el, nu pot trăi fără Dumnezeu. La fel procedează ucenicii „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). La fel se exprimă apostolul Pavel în Romani 8.

Am greși dacă l-am califica pe Iov drept un creștin firav, iar pe prietenii lui modele de credincioșie.

A rămas însă în continuare provocarea: „Oare degeaba se teme Iov?”

RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu alege să răspundă cu o contra-întrebare. Pentru a înțelege răspunsul lui Dumnezeu, trebuie să parcurgem Iov capitolele 38-41.

Dumnezeu spune de fapt: „Tu zici că ai lucrat și că n-ai fost plătit, dar și Eu am lucrat; pe Mine cine Mă plătește? Ce câștig am Eu în urma muncii Mele?” Eu după criteriul plății am lucrat? Să remarcăm că animalele menționate sunt animale sălbatice, nonprofit.

Iov primește răspuns la provocarea făcută. În urma acestui răspuns, Iov este mulțumit, înțelege adevărata motivație a slujirii și concluzionează: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă (Iov 42:5,6). Oare degeaba a creat Dumnezeu? Da. Oare degeaba slujește Iov? Da. Iov concluzionează: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine”, adică eu fac, El mă plătește; „dar acum ochiul meu Te-a văzut” – eu slujesc degeaba. Acesta este de fapt marele progres al experienței lui Iov, de la „auzisem ceva despre Tine” la „acum Te-am văzut”.

Iov descoperă că la baza relației din univers stă harul, reciprocitatea harului. El descoperă o forță mai mare decât cea a interesului – motivația iubirii.

Iubirea nu are nevoie de argumente. De ce sare mama după fetiță în foc? Pentru că n-are sprijin la bătrânețe? Nu, ci pentru că iubirea o determină să intervină, să nu calculeze riscul.

De ce ne iubește Dumnezeu? De ce Îi slujim noi lui Dumnezeu? Degeaba. ■

Emil Jigău, trezorer, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

**RECIPROCITATEA
HARULUI**
**EMIL
JIGAU**

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ DE
ASISTENȚĂ ȘI MISIUNE SOCIALĂ

ONLINE

universitateaadventus

institutadventist

Să iubesti bunătatea!

(Mica 6:8)

1-3 APRILIE 2022

INVITAȚI:

João Martins – director ADRA Europa

Robert Georgescu – director ADRA România

Dana Borcea – coordonator Centrul Medico Social Viziru „Casa Pâinii”

Cei interesați de eveniment
sunt invitați să se înscrie la adresa:
uadventus.ro/conventieNAMS2022

În funcție de situația medicală din țară,
vom comunica informații actualizate despre
organizarea evenimentului.

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
UNIUNEA DE CONFERINȚE

ADRA

VINO LA

ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS*

13-15 MAI 2022

Invitat: Clifford Goldstein,
scriitor și redactor la Hope Channel

*Pentru participare la eveniment înscrie-te la adresa
www.uadventus.ro/zileleua2022

Un număr limitat de tineri pot beneficia de cazare și masă gratis
conform punctajului obținut la completarea formularului de înscriere.

**Teologie adventistă
pastorală**

**Pedagogia învățământului
primar și preșcolar**

Asistență socială

**Școala Postliceală Sanitară
„Doctor Luca” Cernica**

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

În funcție de situația medicală din
țară vom comunica informații actualizate
despre organizarea evenimentului.

**UNIVERSITATEA
ADVENTUS**

„Adevărata educație cuprinde instruirea fizică,
mentală și morală, care va dezvolta toate capacitățile
până la cel mai înalt nivel, astfel încât să-l puteți sluji lui
Dumnezeu și să lucrați în folosul omenirii.”
Ellen G. White, Fundamentele educației creștine, p. 387

ISUS, SEMNUL (II)

Vinul bun vine la sfârșit

LA NUNTA DIN CANA, ISUS A FĂCUT PRIMUL SEMN: AICI ERA ADEVĂRATUL MIRE AL BISERICII. ÎN ALT SENS, VINUL ARĂTA CĂTRE SÂNGELE SĂU.

Ioan vorbește despre minuni ca fiind niște semne – miracole cu rol de indicii care dezvăluie adevărata identitate a lui Isus. Nunta din Cana a fost primul dintre aceste semne (Ioan 2:11). „Acest început al semnelor Lui, l-a făcut Isus în Cana din Galileea. El și-a arătat slava Sa și ucenicii Lui au crezut în El” (Cornilescu).

Întregul episod apare în Ioan 2:2-11 (versiunea NTR): „La nuntă au fost invitați și Isus cu ucenicii Săi. Când s-a terminat vinul, mama lui Isus l-a zis: «Nu mai au vin!» Isus i-a răspuns: «Femeie¹,

ce am Eu de-a face cu tine?² Nu mi-a sosit încă ceasul!» Mama Lui le-a zis slujitorilor: «Faceți orice vă va spune!» Erau acolo șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al iudeilor, în fiecare încăpând două sau trei măsuri [75-115 l].³ Isus le-a zis: «Umpleți vasele cu apă!» Și ei le-au umplut până sus. El le-a mai zis: «Acum scoateți din ele și duceți-i mai-marelui ospățului!» Și ei i-au dus. Mai-marele ospățului a gustat apa care fusese făcută vin – el nu știa de unde este, însă slujitorii care scosese apă știau –, l-a chemat pe mire și i-a zis: «Orice om pune la masă mai întâi vinul cel bun, iar după ce oaspeții au băut mult, îl pune pe cel mai puțin bun. Tu însă ai ținut vinul cel bun până acum!»»

Se pare că nunta avea loc într-o familie de preoți⁴, ceea ce ar explica existența celor șase vase de piatră ce se foloseau pentru curățirea rituală. *La nunta din Cana, Isus a făcut primul semn: Aici era adevăratul Mire al bisericii Sale, care a fost capabil să se îngrijească de vinul care trebuia să existe din belșug la o nuntă.⁵*

În alt sens, acest vin urma să indice către sângele Său, care urma să se verse din belșug pentru întreaga omenire.

La Muzeul Luvru din Paris se află o pictură monumentală de dimensiuni impresionante 6,77 m × 9,94 m, intitulată „Nunta din Cana”, a pictorului renascentist Paolo Veronese. Despre ea, Marco Boschini a afirmat: „Aceasta nu este o pictură, ci este o magie care farmecă pe cei care o privesc.” Tabloul înfățișează 130 de persoane care participă la nuntă, printre care găsim figuri celebre ale epocii, de la personaje regale și până la pictorii venețieni celebri ai Renașterii italiene.⁶ În centrul tabloului se află Isus, lângă care se află mama Lui și câțiva ucenici uimiți. Un detaliu, aparent fără importanță, se va dovedi puntea de legătură cu scenele din prețioasa răstignirii. În mijlocul picturii, pe o masă aflată în mijlocul grupului instrumental menționat, se află o clepsidră. Ce caută acest ceas al vremii în centrul picturii? Ar putea fi o aluzie fină la expresia lui Isus: „Nu mi-a sosit încă ceasul”?

Legătura dintre nunta din Cana și jertfa Sa pe cruce este făcută tocmai de expresia „nu mi-a sosit încă ceasul”, pe care a rostit-o la nunta din Cana și care se repetă la sfârșit sub forma „fiindcă i-a sosit ceasul”⁷. *Ambele evenimente, atât cel cu care a început viața Sa publică – nunta din Cana –, cât și cel cu care s-a încheiat – jertfa de pe Golgota –, au fost niște minuni, sau semne, în sensul de indicii revelatoare care arătau cum este Dumnezeu.*

Diavolul din pielea șarpelui a întrebat aparent nedumerit: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Adică din niciunul!? Altfel spus: eu nu fac decât să repet ceea ce se zvonește că ar fi zis Dumnezeu: „Este absolut interzis să mâncați din ORICE pom din grădină!” Lucifer știa care va fi replica mamei noastre. Și totuși de ce a mai pus această întrebare? Ce avantaj putea câștiga dacă scotea „în presa” de scandal o întrebare care presupunea o minciună atât de „sfruntată”? Insinuarea șarpelui era următoarea: Dumnezeu este avar, egoist, lipsit de generozitate. Absurd! Cum să trăiești fără să mănânci? Cum să trăiești în mijlocul belșugului cu o interdicție atât de cuprinzătoare? Dumnezeu este nu doar avar, dar și illogic, nerezonabil, lipsit de orice urmă de înțelegere. Lipsit de iubire! Aceasta a fost acuzația din tabloidul *Edenul liber*. Chiar dacă urma să-și retragă știrea de tip fake-news și să se limiteze doar la „pomul cunoștinței binelui și răului”, sămânța de îndoială a fost aruncată în sufletul Evei și al tuturor urmașilor ei: Dumnezeu este lipsit de generozitate! Aceasta este prima și cea mai mare minciună a tuturor timpurilor. Această minciună trebuia desființată. În Ioan 8:44, expresia „o minciună” („ori de câte ori spune o minciună”) în greacă înseamnă minciună.⁸ Altfel spus, diavolul nu spune câte o minciună, ci repetă întruna MINCIUNA. Care? Cea de la început: „El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr... El este tatăl minciunii.” Da, *al denigrării lui Dumnezeu! Al calomnieri Celui care a umplut Grădina Edenului cu pomi cu fructe de toate aromele și cu flori de toate parfumurile și culorile. Este Dumnezeu zgârcit? Harpagon? Nunta din Cana, cu șase vase de piatră pline cu 600 l de must depășea cu mult necesarul unei nunți aflate probabil pe sfârșite.*

„Dacă plasăm acest semn și cei 600 l de vin ales în contextul „minciunii”, care este mesajul? Este Isus o persoană care asigură, furnizează, oferă, adaugă sau una care privează, interzice, scoate? Dăruiește sau reține? Este administrația (economia) divină una de lipsuri sau de belșug? Oare scurta relatare despre o nuntă dintr-un sat

galileean poate indica spre o persoană care este în stare să spună: „Să nu mâncați din niciun pom din grădină”? (Geneza 3:1).⁹ Dacă vinul din belșug a fost începutul semnelor Lui (Ioan 1:11) acoperind nevoia unor nuntași, cu cât mai mult sângele Său a strigat, *ca sfârșit al semnelor Lui: DUMNEZEU ESTE GENEROS! Lui Dumnezeu Îi place să ofere din belșug! TOT! Aici era DUMNEZEUL RISIPEI DE HAR!*

Oare nu a fost aici nu doar must din belșug, ci, în simbol, ca la Cina cea de Taină, sânge suficient pentru a acoperi păcatele tuturor? *Isus era JERTFA COMPLETĂ!*¹⁰

A rămas cineva neservit?... ■

Constantin Dinu, doctor în medicină

**JERTFA
DEPLINA
CONSTANTIN
DINU**

**LEGĂTURA DINTRE
NUNTA DIN
CANA ȘI JERTFA
SA PE CRUCE
ESTE FĂCUTĂ DE
EXPRESIA „NU
MI-A SOSIT ÎNCĂ
CEASUL”, ROSTITĂ
LA NUNTĂ ȘI
REPETATĂ LA
SFÂRȘIT - „FIINDCĂ
I-A SOSIT CEASUL”.**

¹ O adresare neobișnuită din partea unui fiu către mama sa în vremea aceea; însă din context reiese faptul că, începându-și lucrarea, raportul dintre Isus și mama Sa se schimbă; El nu mai este doar fiul Mariei, ci este Fiul lui Dumnezeu (vezi și alternativa de traducere la nota următoare), care are de îndeplinit o misiune încredințată de Tatăl Său; vezi și 19:26 – Notă la Noua Traducere în limba Română.

² Ebraism întâlnit frecvent și în VT, aici având sensul de: „Femeie, de ce-mi spui Mie?” (sau: De ce Mă implic?); sau cu sensul de: Ce autoritate ai asupra Mea?, în ideea că Isus nu acționează în ascultare de părinții Săi pământești, ci în conformitate cu planul Tatălui Său (vezi nota precedentă). Notă la Noua Traducere în limba Română.

³ O măsură (gr.: *metretres*) avea între 38 și 40 l; 2-3 măsuri aveau 75-115 l.

⁴ Tradiția iudaică susține că familia de preoți a lui Eliashib menționată în 1 Cronici 24:19 (unul dintre cele 24 de ordine preoțești) era din Cana Galileei. Nunta ar fi putut fi în familia lui Iosif, ceea ce ar explica prezența Mariei, care avea un rol de supraveghetor, posibil chiar a unuia dintre frații lui Isus, cel mai probabil Iacov, cu sora lui Natanael (numit și Bartolomeu), care era din Cana, conform Ioan 21:2.

⁵ <https://www.biblicalarchaeology.org/daily/people-cultures-in-the-bible/jesus-historical-jesus/mark-and-john-a-wedding-at-cana-whose-and-where/>.

⁶ Era datoria mirelui să aibă grijă de mustul care se servea la masa de nuntă, chiar dacă el delega această sarcină nunului – maestru-lui de ceremonii.

⁷ Jacopo Bassano (la flaut), Tintoretto (vioară) și Tițian (îmbrăcat în roșu, la violoncel) și un autoportret al lui Veronese, pe numele său adevărat Paulo Caliari (îmbrăcat în alb, cântând la viola da gamba). <https://www.pottypadre.com/the-wedding-at-canna/>.

⁸ Ioan 13:1.

⁹ „To pseudos” - Sigve Tonstad, *God of Sense and Traditions of Nonsense*, p. 292.

¹⁰ Sigve Tonstad, *God of Sense and Traditions of Nonsense*, p. 295.

¹¹ Ioan 3:16 - „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Fiul Unul Născut, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Noul Testament Interconfesional 2009 (BINT09).

ȘARPELE NEUTRALIZATOR: OTRAVĂ SAU TRATAMENT?

„DOMNUL A ZIS LUI MOISE: «FĂ-ȚI UN ȘARPE ÎNFOCAT ȘI SPÂNZURĂ-L DE O PRĂJINĂ; ORICINE ESTE MUȘCAT ȘI VA PRIVI SPRE EL VA TRĂI.» MOISE A FĂCUT UN ȘARPE DE ARAMĂ ȘI L-A PUS ÎNTR-O PRĂJINĂ; ȘI ORICINE ERA MUȘCAT DE UN ȘARPE ȘI PRIVEA SPRE ȘARPELE DE ARAMĂ TRĂIA.» (NUMERI 21:8-9)

Medicamentul ambalat surprinzător nu s-a bucurat de o acceptare totală. Oricine avea dreptul să pună la îndoială această soluție.

Lista pretextelor

O parte din pretexte erau de natură spirituală. Sănătatea și supraviețuirea sunt importante, dar nu cu orice preț. Dacă pentru vindecare este nevoie să ne închinăm idolilor, atunci mai bine murim. Învățăturile condamnă categoric făurirea zeilor, pentru că această formă de închinare schimbă rolurile. Omul devine creator, iar „dumnezeu” devine obiectul creat. Statuile turnate trezeau în om iluzia că Dumnezeu poate fi utilizat, manipulat și format după chipul nostru. De acest lucru se leagă prima apostazie din timpul pribegiei. Vițelul de aur făcut de Aron a condus mulțimea spre idolatrie, apoi Moise l-a distrus. În a doua parte a pribegiei, Moise face o statuie

în chip de animal, și nu era nevoie de închinare înaintea lui, ci doar să privească spre el. Cei care nu doreau să facă acest lucru aveau toate motivele pentru asta. Sănătatea spirituală este mai importantă decât cea fizică.

Alții se gândeau rațional și susțineau că vindecarea nu poate fi atât de simplă. O privire nu poate neutraliza veninul de șarpe. Probabil erau și alții care nu înțelegeau de ce este șarpele mijlocul transmiterii acestui leac, în contextul în care boala era cauzată de șerpi. Ce legătură are cauza cu soluția? Este adevărat că un șarpe de aramă nu se mișcă, nu se înmulțește, nu produce venin, dar totuși arată spre cel viu. Dacă șarpele viu este un risc mortal, nu se poate lega de soluție nici măcar asemănarea lui.

În final, probabil mulți priveau șarpele ca pe un simbol al păcatului ancestral. În Eden, Satana s-a folosit de un șarpe pentru a media ispitirea.

Cum poate fi mijlocul vindecării ceva care este simbolul păcatului ancestral sau care ne amintește de acesta? În literatura altor popoare, șarpele este simbolul stricăciunii. În Canaan era simbolul lui Baal și al cultului fertilității. La sumerieni, Tiamat era o șerpoaică care întrupa întunericul și haosul, și în final este nimicită de Marduc. La egipteni, șarpele Apophis era demonul întunericului, inamicul zeului-soare Ra, întruparea pericolului și a nimicirii. În India era privit ca un animal demonic cu puteri magice. În astrologia chineză, șarpele are două capete, este masculin și feminin (Jin și Jang). În mitologia romană și greacă este întruparea morții și a lumii corupte, dar apare și ca vindecător. Fundalul mitologic și faptul că din veninul de șarpe se fac medicamente au făcut din șarpe simbolul farmacologiei.

Suveranitate divină

Moise nu avea o slujbă ușoară. Nu putea aduce argumente, dovezi, sau prezentări științifice. Ecuația era simplă. Dumnezeu este vindecătorul și cine privește spre șarpele de aramă cu credință se vindecă. Cei care căutau pretexte mureau din cauza veninului, cei care se încredeau în cuvântul lui Moise, ridicându-și privirea, trăiau.

În scrierile lui Moise, învățătura despre Dumnezeu este univocă: „Căci Eu sunt Domnul care te vindecă” (Exodul 15:26). Legat de acest lucru, majoritatea poporului ales a înțeles bine că alegerea mijlocului de vindecare ține de suveranitatea lui Dumnezeu. În Vechiul Testament sunt amintite regulile de igienă publică (carantină, metode de curățire), plante care conțineau substanțe active (de exemplu au pus smochine deshidratate pe rana împăratului Ezechia și s-a vindecat de o boală letală, potrivit făgăduinței divine; 2 Împărați 20:7), balsam și alte medicamente (Ieremia 30:13; 8:22; 51:8), cât și servicii medicale profesionale (cum ar fi înlăturarea puroiului, tratarea rănilor, efectuarea suturilor și aplicarea pansamentelor, Isaia 1:6).

În Biblie, puterea vindecătoare a lui Dumnezeu nu este în opoziție cu tratamentul. Este dreptul suveran al lui Dumnezeu de a decide ce fel de mijloace va folosi pentru soluționare. Din cauza veninului de șarpe „au murit mulți oameni în Israel” (Numeri 21:6), dar mai mulți au scăpat fiindcă au crezut în Dumnezeu, s-au încrezut în Moise, conștienți de faptul că el este în acord cu voia lui Dumnezeu și pentru că au privit spre șarpe. Știa exact că nu șarpele mort vindecă, totuși și-au exprimat credința prin supunere.

Dumnezeu are soluția

Scepticii aveau dreptate în multe privințe. Șarpele era simbolul căderii în păcat. Nu greșeau nici în privința faptului că această soluție aduce confuzie, și mulți nu vor atribui creditul vindecării lui Dumnezeu, ci statuii. Într-adevăr, șarpele de aramă a fost păstrat și din a doua generație a fost tratat ca o relictă sau, de alții, ca un idol. Cu 600 de ani mai târziu a devenit ținta acțiunilor reformatoare ale împăratului Ezechia, când a distrus statuia de aramă și a înlăturat înălțimile folosite în idolatrie (2 Împărați 18:4). Aveau dreptate, și tot nu s-au vindecat.

Poticnirea s-a agravat atunci când în Noul Testament, deși timp de 600 de ani șarpele de aramă a fost un idol, apare ca simbol al lui Isus Hristos, izvorul răscumpărării și al vindecării spirituale. „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:13-15). Totuși, în cartea Apocalipsa, „șarpele cel vechi” este asociat cu Satana.

Dumnezeu are soluții și pentru bolile de azi, soluții pe care le transmite potrivit voii Sale suverane prin regulile de sănătate publică, plante medicinale cu substanțe active, medicamente sintetice realizate din extracte naturale sau în baza remediilor naturale, terapii medicale sau stil de viață care protejează sănătatea, metode de prevenție. Dacă le punem în aplicare, nu vorbim de lepădarea credinței, ci de exprimarea ei. Totodată, nu putem uita că într-o lume în care domnește păcatul, consecințele precum boala și moartea nu vor trece până la revenirea lui Isus Hristos, când „nu va mai fi nici boală, nici durere, nici moarte”. (Apocalipsa 21:4). Până atunci, dacă Dumnezeu ne oferă soluții ca să prevenim sau să vindecăm problemele, să ne folosim de ele, pentru că Dumnezeu are un plan cu noi! Dacă atribuim în mod arbitrar semnificații spirituale mijloacelor de tratament, medicamentelor, soluțiilor, ne putem pune în pericol atât sănătatea mentală, cât și pe cea fizică (dacă prin asta, refuzăm o metodă rânduită de Dumnezeu). ■

**EXPRESIA
CREDINTEI
ŐSZ
FARKAS ERNŐ**

**DACĂ PUNEM ÎN APLICARE
SOLUȚIILE LUI DUMNEZEU,
NU VORBIM NICIDECUM DE
LEPĂDAREA CREDINȚEI, CI
DE EXPRIMAREA EI.**

Dr. Ősz Farkas Ernő, președinte, Conferința Duna, Ungaria

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ADVENTIȘTI AMiCUS – ARAD

PREZENTARE

AMiCUS Arad reprezintă una dintre cele trei filiale din Conferința Banat, încadrându-se la nivel național în rândul filialelor mici. Asociația AMiCUS se adresează atât studenților creștini, cât și mediilor studențești, având o paletă largă de activități și proiecte ce au ca scop implicarea cât mai multor tineri.

În fiecare luni, începând cu ora 20:00, ne întâlnim la Biserica Adventistă Betel, unde avem capela săptămânală cu invitați diferiți, ce abordează teme spirituale și nu numai. Pentru a oferi diversitate, avem și întâlniri cu scop educativ în care ne sunt prezentate informații medicale, istorice, dar și de dezvoltare personală. Din cadrul întâlnirilor noastre nu lipsesc niciodată momentele de rugăciune și de părtășie de la final, ce au ca scop consolidarea relațiilor dintre noi.

Dintre proiectele pe care le-am realizat în acest semestru la nivel de filială, amintim întâlnirea de 1 Decembrie, care a avut ca obiectiv cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor din diferite zone ale țării. Motto-ul: „Suntem români, suntem un vechi popor. Suntem păziți de Dumnezeu și uniți sub tricolor” (Alina Georgiana Drosu) ne-a amintit tuturor de originile noastre, reușind să ne bucurăm împreună într-o zi specială, atât prin informațiile acumulate, cât și prin degustarea de bucate cu specific tradițional.

Proiectul „Încălzește o inimă” a reprezentat o altă activitate realizată la nivel local, ce a avut un impact asupra noastră, conștientizându-ne de nevoile celor din jur și făcându-ne mai receptivi și dornici de a da o mână de ajutor celor nevoiași.

La nivel național, în perioada 9–15 ianuarie s-a desfășurat Săptămâna de rugăciune AMiCUS, cu titlul „Răsărit”. În fiecare seară am avut oportunitatea de a învăța lucruri noi, de a ne stabili principii de viață sănătoase și de ne organiza programul în așa fel încât randamentul nostru să fie cât mai mare, mai ales acum în perioada sesiunii. Am avut invitați diferiți ce au împărtășit cu noi soluții practice și ne-am bucurat că într-una din întâlniri să îl avem alături de noi pe Marcel Brândzanic, coordonatorul AMiCUS România. Momentele de cunoaștere, vulnerabilitate, împreună simțire și părtășie au avut un rol benefic pentru fiecare, contribuind semnificativ la creșterea spirituală a tuturor celor prezenți.

Anii studenției reprezintă o perioadă unică ce trebuie valorificată, având și asigurarea divină că deoarece „orice lucru, El îl face frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:11),

participarea la activitățile din cadrul Asociației AMiCUS pot aduce un plus vieții studențești. Așa că, dacă nu te-ai implicat până acum, nu ezita să te alături unei filiale, conform mottoului: „Hai să fim prieteni!”

Ce reprezintă AMiCUS pentru studenții filialei?

Pentru mine, AMiCUS este a doua familie. Când am venit prima dată, m-am simțit acceptată, ceilalți se comportau foarte natural, erau prietenoși și m-au tratat ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

Îmi place să vin la întâlnirile AMiCUS, mă ajută să mă dezvolt pe mai multe planuri, mă ajută să înțeleg anumite aspecte din Biblie mai bine și să privesc viața și relațiile interumane din perspectiva unui creștin autentic. Este un mediu în care te simți liber să pui întrebări și nu îți este teamă să greșești, pentru că ceilalți sunt lângă tine ca să te ridice și să te încurajeze.

Recomand oricărui tânăr să vină la AMiCUS!

Este un loc în care înveți ce înseamnă prietenia adevărată, te poți dezvolta și învăța lucruri noi fără ca cineva să te judece. Implicarea în diferite proiecte te ajută să ieși din zona de confort și să realizezi lucruri frumoase alături de ceilalți, iar satisfacția că ai ajutat sau ai contribuit la bunăstarea cuiva este de neprețuit.

Adelina Ciobotaru, Medicină generală, anul V

Pentru mine, AMiCUS înseamnă unitate, un loc în care ai parte atât de momente de amuzament, însă în același timp o oportunitate de a asimila noi învățături.

În cadrul filialei am întâlnit un grup de prieteni alături de care am construit momente unice.

Dănuț Mocan, absolvent al specializării Drept

Încă din primul an de studenție m-am regăsit în activitățile Asociației AMiCUS, iar pentru mine reprezintă o oportunitate de formare, dezvoltare și creștere continuă, atât spirituală, cât și personală. Implicarea în diverse proiecte m-a ajutat să-mi înving unele temeri, să fiu mai mulțumită cu ceea ce am și să ofer și altora din resursele mele. Cu siguranță, prin intermediul AMiCUS-ului am dezvoltat o relație spirituală stabilă și am învățat că, dacă Dumnezeu te cheamă într-un proiect, cu siguranță El îți va da resursele necesare pentru a-l duce la bun sfârșit.

Tot în cadrul AMiCUS-ului am cunoscut oameni deosebiți care în timp mi-au devenit prieteni, oameni de la care am învățat multe și care continuă să fie o sursă de motivație și inspirație.

Sara-Cristina Boșca, Medicină Dentară, anul V

**VALORIFICAREA
POSIBILITĂȚILOR**
**DEMETER
DEZSÓ-ROBERT**

Mesajul capelanului – PREȚUIEȘTE CEEA CE AI!

De cele mai multe ori, nu știm să apreciem cu adevărat ceea ce avem. Precum în parabola talanților, se întâmplă să nu valorificăm ceea ce avem sau chiar să ignorăm lucrurile puse de Dumnezeu la dispoziția noastră pentru a ne dezvolta. Totul începe încă din copilărie, când în loc să prețuim anii copilăriei, ne dorim să ajungem adulți pentru a avea parte de beneficiile statutului de adult. Nu suntem conștienți că, odată ajunși la maturitate, începem să realizăm că viața de adult vine și cu responsabilități mai mari, răspunderi pe măsură și chiar suferințe emoționale teribile. Astfel, ajunși la maturitate, ne uităm spre copilărie cu nostalgie și dor, adăugând vieții de adult și regretul că nu am știut să profităm de anii copilăriei, pentru că eram preocupați să ne maturizăm

mai repede. Am dori să ne mai putem întoarce măcar pentru câteva momente în copilărie, dar din păcate nu putem. În memoria noastră rămân doar amintirile, spre care privim cu drag. Același pericol există și pentru tânărul student, care este ispitit să se gândească doar cum să treacă mai repede anii studenției pentru a-și începe o carieră și să ajungă independent, fără să înceapă să valorifice acești ani cât mai înțelept, să profite de fiecare ocazie cu care nu se va mai întâlni vreodată și să ofere din energia, curajul și capacitatea sa, care i-au fost oferite de către Dumnezeu, pentru a le folosi în cele mai nobile cauze. Să nu uităm că majoritatea marilor reforme și schimbări din istorie au fost făcute de tineri. Orice student cu o bază de valori biblice trebuie să își aleagă cu atenție anturajul și preocupările de zi cu zi. În cadrul Asociației AMiCUS, fiecare student este bine-venit și are posibilitatea de a-și dezvolta relația cu Dumnezeu, de a se implica în proiecte de voluntariat, de a se bucura de viață fără regrete și de a-și forma cele mai frumoase amintiri.

„Lumina cerească strălucește deasupra cărărilor voastre, dragi tineri, și eu mă rog să valorificați cât mai multe dintre posibilitățile care vi se oferă. Primiți și prețuiți fiecare rază cerească trimisă, și cărarea voastră va deveni din ce în ce mai strălucitoare, până în ziua cea mare.” – E.G.W., *Solii către tineret*, p. 32

Timpul nu așteaptă pe nimeni, deci folosește-l înțelept investind în ce este mai important: în relația cu Isus și în prietenia cu cei din jur!

„Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3:17).

Într-o perioadă în care pierderile suferite de către biserică în rândul tinerilor sunt la un nivel îngrijorător, când tot mai mulți tineri aleg viața fiului din parabolă, care „și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată” (Luca 15:13), cadrul oferit de Asociația AMiCUS prin proiectele și activitățile ei, trebuie apreciate și susținute cât încă le pot fi de folos tinerilor noștri studenți.

Mă gândesc și la părinții care au mai multă liniște sufletească când știu despre copiii lor că sunt implicați într-un cadru ca cel creat de întâlnirile, proiectele și relațiile din AMiCUS. Iar prețuirea părinților și a bisericilor locale unde studenții își desfășoară activitatea crește proporțional cu prezența și implicarea studenților în viața și în programele bisericii. ■

Demeter Dezső-Robert, capelan AMiCUS Arad și Timișoara

DESTINUL ȘI ALEGERILE OMULUI

Alegeri colective și consecințele lor

Cartea lui Rut începe cu o relatare care, în mod normal, și-ar fi găsit locul la rubrica faptelor diverse. „Pe vremea judecătorilor, a fost o foamete în țară” (Rut 1:1 p.p.) Dar nu și în cazul poporului Israel, care fusese prevenit în mod explicit de către Dumnezeu prin vocea lui Moise asupra posibilelor consecințe ale neascultării de poruncile divine.

„Vedeți să nu vi se amăgească inima și să vă abateți ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră; ar închide cerurile și n-ar mai fi ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul” (Deuteronomul 11:16,17; Leviticul 26:18-20).

În ceea ce privește nivelul spiritualității colective din vremea judecătorilor, el este descris cât se poate de riguros în al doilea capitol al cărții cu același nume, din care vom spicui și noi câteva versete, fiind marcat de escaladarea unei spirale având ca repere semnificative apostazia – pedeapsa prin asuprirea de către vrăjmași – pocăința (temporară/formală?) – izbăvirea prin judecători – reluarea apostaziei.

„Când le ridica Domnul judecători, Domnul era cu judecătorul și-i izbăvea din mâna vrăjmașilor lor în tot timpul vieții judecătorului, căci Domnului I se făcea milă de suspinele scoase de ei împotriva celor ce-i apăsau și-i chinuiau. Dar, după moartea judecătorului, se stricau din nou, mai mult decât părinții lor, ducându-se după alți dumnezei, ca să le slujească și să se închine înaintea lor, și stăruiau în această purtare și împietrire” (Judecători 2:18,19).

Asistăm așadar la o relație clasică, de tip cauză-efect, în care motivul declanșator era nerespectarea rânduielilor divine, având ca efect retragerea protecției cerești și a bunăstării pe care Domnul o asigura poporului ales. Altfel spus, foametea era instrumentul prin care Dumnezeu își disciplina poporul, fără a uita însă că, în ultimă instanță, păcatul este cel care aduce foamete. Într-o asemenea situație, este foarte posibil ca puținii credincioși rămași să sufere și ei din cauza societății apostate.

O alegere discutabilă...

„Un om din Betleemul lui Iuda a plecat cu nevastă-sa și cu cei doi fii ai lui să locuiască pentru o vreme în

țara Moabului” (Rut 1:1 u.p.). Este foarte interesant că numele original al orașului numit mai târziu Betleem era Efrata (Ephratha), tradus de regulă prin fertilitate. De altfel, cele două nume sunt îndeaproape înrudite ca sens, pentru că Betleem înseamnă casa pâinii.

Textul biblic lasă așadar locul unei ironii amare. Să pleci din Casa pâinii ca să-ți cauți bunăstarea, unde? La moabiți, un popor născut din incest (Geneza 19:36,37), care, la venirea urmașilor lui Israel spre Canaan, încearcă mai întâi să-i înfrângă cu blesteme prin Balaam, iar apoi – la sfatul acestuia – să-i corupă prin desfrânare. Un popor aproape distrus în luptele cu israeliții, iar ulterior dușmani declarați, chiar în timpurile la care ne referim, când „copiii lui Israel au fost supuși optsprezece ani lui Eglon, împăratul Moabului” (Judecători 3:14).

Un popor despre care Dumnezeu îi poruncise prin Moise: „Amonitul și moabitul să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam, pe vecie” (Deuteronomul 23:3). Și aici nu vorbim despre o discriminare de ordin etnic, sau de altă natură, ci despre evitarea tovărășiilor rele, despre care amintește atât David: „Fericite de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmii 1:1), cât și Solomon: „Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuiți!” (Proverbele 4:14).

Dincolo de contextul istoric și geografic descris anterior, problema rămâne cât se poate de actuală, mai ales în contextul liberalizării circulației persoanelor, după aderarea țării noastre la structurile economice și politice europene. Unde plecăm să lucrăm? De ce o facem? Și, mai ales, este această plecare cu adevărat o necesitate?

Mi se va riposta cu exemplul lui Avraam care, în vreme de foamete, s-a refugiat și el în Egipt. Adevărat, numai că omul lui Dumnezeu, căruia i se făgăduise că va „fi o binecuvântare”, n-a lăsat la curtea lui Faraon o impresie tocmai favorabilă. Și dacă, după exilul său, Biblia con-

**CONSFĂTUINDU-NE
CU DUMNEZEU
DAN
CONSTANTINESCU**

**ALEGERILE NOASTRE SE
ÎNVÂRT ÎN JURUL ACELEIAȘI
CHESTIUNI: ÎL CONSULTĂM
PE DUMNEZEU ÎNAINTEA
LUĂRII DECIZIEI, GATA A
NE SUPUNE VOINȚEI SALE,
ORICARE AR FI ACEASTA?**

semnează că „Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur” (Geneza 13:2), la curtea împăratului egiptean renumele său a fost acela al unui evreu mincinos.

De altfel, întrebările de acest gen pot fi extinse (Ce profesie ne alegem noi, dar copiii noștri? Unde ne trimitem copiii la școală?), însă ele se învârt în jurul aceleiași chestiuni: Îl consultăm pe Dumnezeu înaintea unor asemenea decizii? O facem cu deschiderea de a ne supune voinței Sale, oricare ar fi aceasta? Avem încredințarea că, în asemenea condiții, făgăduința profetizată mai este valabilă și pentru noi: „Cel ce umblă în neprihănire... acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:15,16).

... și urmările ei

Dintre toate numele menționate în Rut 1:2, m-aș opri doar la cel al capului de familie, Elimelec, a cărui semnificație este: Dumnezeuul meu este împărat. Cunosând faptul că la sfârșitul perioadei judecătorilor asistăm la trecerea de la teocrație la monarhie, este de presupus că unii israeliți discutați deja să numească un împărat ca și neamurile din jurul lor. Din această perspectivă, putem remarca evlavia părinților acestui băiat, care au arătat clar că ei erau de partea acelora care recunoșteau că Dumnezeu Însuși era singurul împărat de drept al lui Israel.

Continuarea textului biblic vine ca o sentință sau, mai curând, ca o ghilotină: „Ajunghând în țara Moabului, și-au așezat locuința acolo. Elimelec, bărbatul Naomei, a murit, și ea a rămas cu cei doi fii ai ei.” (Rut 1:2 u.p.,3). Într-adevăr, este o ilustrație cât se poate de evidentă a faptului că planurile omenești sunt cât se poate de vulnerabile, așa cum subliniază și apostolul Iacov.

„Ascultați, acum, voi care ziceți: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga”, și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel și apoi piere” (Iacov 4:13).

Alte alegeri păguboase

Dacă ar fi să respectăm cronologia biblică, și nu avem niciun motiv să o ignorăm, căsătoria celor doi fii s-a petrecut după decesul tatălui: „Ei și-au luat neveste moabite. Una se numea Orpa și cealaltă, Rut și au locuit acolo aproape zece ani” (Rut 1:4). Lipsa autorității părintești, permisivitatea maternă, condițiile exilului sunt tot atâtea motive care pot fi invocate în ceea ce privește nerespectarea prescripțiilor divine în materie: „Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi, căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei” (Deuteronomul 7:3,4).

Istoria biblică este plină de exemple în care idolatria unuia dintre parteneri, sau a mediului din care acesta provenea a avut efecte nefaste asupra relațiilor de familie, și nu numai. Ne referim astfel la Iacov și Rahela (cu terafimii ei), la Samson și soția filisteancă (apoi cu Dali-la), la David cu Mical (altă „colecționară” de terafimi), la Solomon și „nevestele (care) i-au plecat inima spre alți dumnezei” (1 Împărați 11:4), la Ahab și Izabela, iar lista poate continua.

Cert este că, în cei zece ani care s-au scurs după căsătorie, celor două familii le-a lipsit binecuvântarea de a avea urmași. Chiar dacă textul Scripturii nu ne arată explicit, este limpede că suntem în fața unei coincidențe suspecte, care ne conduce la concluzia că infertilitatea poate fi o consecință a alegerilor făcute în dispreț față de rânduielile stabilite prin legile lui Moise.

Mai mult, finalul acestui exil, în care familia lui Elimelec își pusese cu siguranță atâtea speranțe, este de-a dreptul dramatic: „Mahlon și Chilion au murit și ei amândoi, și Naomi a rămas fără cei doi fii ai ei și fără bărbat” (Rut 1:5). Ne vin în minte cuvintele de jale ale psalmistului pe aceeași temă: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește” (Psalmii 127:1).

O alegere chinuită

Chiar dacă opțiunea lui Naomi de a se repatria este într-o oarecare măsură o acceptare a eșecului, se pare că în raport cu voința divină avem de-a face cu o alegere corectă. „Apoi s-a sculat, ea și nurorii ei, ca să se întoarcă în țara ei din țara Moabului, căci aflate în țara Moabului că Domnul cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine. Ea a ieșit din locul în care locuia, însoțită de cele două nurori ale ei, și a pornit ca să se întoarcă în țara lui Iuda” (Rut 1:6,7).

Deși teocrația, spre deosebire de organizarea statală, nu este legată nemijlocit de o dimensiune teritorială, ci doar de principiul populației, este interesant faptul că Dumnezeu cercetase pe poporul Său în Iuda, dar nu și în Moab, ceea ce ne spune încă o dată că poziționarea (descendenților) familiei lui Elimelec în această țară nu era cea mai potrivită.

Majoritatea comentatorilor subliniază noblețea caracterului unei femei care nu dorește să se folosească de susținerea legală pe care cele două nurori i-o datorau: „Naomi a zis atunci celor două nurori ale ei: „Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi, cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine!” (Rut 1:8). Iar reacția inițială a celor două pare să confirme această ipoteză: „Ele au ridicat glasul și au plâns; și i-au zis: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău” (Rut 1:9 u.p.,10).

Avem motive să credem că atitudinea celor două nurori a fost, mai curând, determinată de tensiunea emoțională a momentului, amplificată și de amintirea necazului comun, toate trei fiind legate prin văduvie de fiii aceluiași tată și soț al lui Naomi. Asta pentru că tradiția locală, valabilă și la popoarele învecinate, cerea ca cele două femei să-și urmeze soacra și să-i ofere sprijinul pe care, în mod normal, l-ar fi primit de la cei doi fii ai ei și soți ai acestora.

Motiv pentru care reacția Orpei – de respingere a îndemnului inițial și de conformare doar la insistențele lui Naomi – ne aduce aminte de replica Mântuitorului adresată cărturarului: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 12:34).

Prima suspiciune asupra autenticității trăirilor spirituale ale lui Naomi o găsim în formularea îndemnului adresat lui Rut, de a urma exemplul Orpei: „Naomi a zis către Rut: „Iată, cumnată-ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei (subl. ns.); întoarce-te și tu după cumnată-ta” (Rut 1:15). Oricum am citi acest verset, el este un îndemn la idolatrie. Cu totul opus invitației pe care Moise o face socrului său: „Moise a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: „Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: «Eu vi-l voi da.» Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel” (Numeri 10:29).

Sau bucuriei împărtășite de Filip prietenului său, viitor ucenic și el: „Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: «Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif»” (Ioan 1:45).

Un alt motiv care ar putea să explice insistența cu care Naomi pleda, aparent în defavoarea ei, pentru ca nurorile să renunțe la obligația de a o întreține viza ascunderea adevărului privind neconformarea familiei față de legea lui Moise, cele două moabite fiind o mărturie vie în acest sens. Spiritul pocăinței, despre care ceva mai târziu ne va vorbi înțeleptul Solomon, nu-i era tocmai la îndemână. „Cine își ascunde fărâdelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:15).

Naomi preferă postura de victimă, fără asumarea motivelor care generaseră o asemenea situație. „Ea le-a zis: «Nu-mi mai ziceți Naomi (Plăcută), ziceți-mi Mara (Amărăciune), căci Cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune. La plecare eram în belșug, și acum Domnul mă aduce înapoi cu mâinile goale. De ce să-mi mai ziceți Naomi, când Domnul S-a rostit împotriva mea și Cel Atotputernic m-a întristat?»” (Rut 1:20,21).

Și chiar dacă starea ei materială se îmbunătățește, aceasta se datorează (culmea!) relației de rudenie cu Rut, cea care fusese îndemnată să se întoarcă la dumnezeii ei.

Și una din toată inima

În contrast cu pătimirile interioare ale lui Naomi, răspunsul lui Rut denotă mai mult decât o conformare cu obiceiurile locului. „Rut a răspuns: «Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!»” (Rut 1:16,17).

Este același răspuns al loialității pe care l-a dat și Eli-sei profetului Ilie. „Ilie i-a zis: «Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite până la Betel/Ierihon/Iordan.» El a răspuns: «Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.»” (2 Împărați 2:2,4,6).

Este, mai presus de toate, dorința unui suflet chinuit, care caută ajutor la Dumnezeul adevărat, la Dumnezeul lui Israel, așa cum remarcă și psalmistul: „Căci Tu ești ajutorul meu și sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale” (Psalmii 63:7).

Și nu întâmplător, viitorul ei soț și strămoș al lui David folosește aceeași imagine atunci când invocă asupra ei binecuvântarea lui Iehova, Dumnezeul israeliților, pe care ea îl acceptase ca Dumnezeu al ei, singurul care-i poate da răsplătirea pe care o merită. „Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” (Rut 2:12).

Iar Dumnezeu nu întârzie să răspundă nevoilor unei inimi curate și sincere. Prin Boaz și Obed, îi reface familia, îi oferă un statut și bunăstare, incluzând-o în genealogia lui David și a lui Isus.

* * *

Fie că sunt urmare a propriilor alegeri din trecut, fie că sunt un rezultat al păcatului în general, este limpede că vicisitudinile acestei lumi nu ne vor ocoli. Ne previne Însuși Mântuitorul nostru: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Întrebarea este: Noi (adică eu și tu) cum întâmpinăm evenimentele vieții?

Pentru trecut, singura rezolvare rămâne jertfa pe cruce a Fiului lui Dumnezeu. Pentru prezent însă și, mai ales, pentru viitor, alegerea ne aparține. Altfel spus, destinul este la îndemâna fiecăruia dintre noi. De unde și îndemnul lui Iosua. „Alegeți astăzi...” (Iosua 24:15). ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

CAMPIONII CREDINȚEI

Si noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” – Evrei 12:1-2

După atâtea imagini preluate din liturgica Vechiului Testament, preoție, sanctuar, iată că pe finalul Epistolei către evrei apare un element păgân din lumea sportului. Imaginea unei curse de atletism devine cadrul dezvoltării spirituale pentru cititorul epistolei.

Unele dintre cele mai cunoscute întreceri sportive din toate timpurile, numite Jocuri Olimpice, au apărut în Grecia lui Zeus, care la rândul său patrona o mulțime de alți zei. În fața lui și în cinstea sa, cei mai înzestrați tineri își arătau puterea și îi închinau capacitățile cu care zeul îi binecuvântase.

Originea acestor jocuri este învăluită în mister. Câteva variante au fost propuse pentru a ști ce anume au urmărit grecii care au organizat aceste întreceri. Una dintre variante este că Jocurile Olimpice au apărut în secolul al IX-lea î.Hr., când grelele războaie interne pustiau statele grecești. Atunci, Iphitos, împăratul Eleei, a plecat la Delphi pentru a se sfătui cu oracolul cum să-și protejeze poporul de război și jaf. Oracolul din Delphi a răspuns: „Trebuie să inițiezi jocurile plăcute zeilor!” Poate că la

asta s-o fi gândit președintele Chinei când l-a rugat pe președintele Rusiei să nu atace Ucraina în timpul Jocurilor Olimpice de anul acesta.

Campionul era premiat cu o coroană din ramuri de măslin sălbatic, iar în mână trebuia să țină crengi de palmier. Ulterior s-au introdus și beneficii mai serioase. Atena, de exemplu, acorda un fel de pensie viageră din banii statului. Popularitatea jocurilor în cinstea lui Zeus au cuprins tot mai multe cetăți, ajutând chiar la unificarea ulterioară a Greciei.

Aceste jocuri au pătruns și în Iudeea cu puțin timp înainte de nașterea Domnului. „Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare toți aleargă, dar numai unul capătă premiul?” (1 Corinteni 9:24). Acest obicei a fost schimbat de Irod, care a introdus întreceri sportive asemănătoare celor Olimpice, doar că erau o dată la cinci ani și în cinstea lui Cezar, care se credea și el întrucâtva zeu. În plus, nu doar primul primea premiul, ci și cei clasati pe locurile doi și trei. Prima competiție iudaică a fost între anii 12 și 8 î.Hr. (*Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor*, p. 94, Iosif Flavius).

Să alergăm... este îndemnul autorului cărții. Maratonul este o probă olimpică introdusă în perioada modernă, în cinstea soldatului care a dus vestea victoriei surprinzătoare a Atenei asupra armatei persane. După anunțul victoriei, soldatul ar fi căzut ca secerat de epuizare și din pricina rănilor suferite. Legendă sau adevăr istoric, imaginea a rămas peste veacuri. Și poate fi un exemplu motivant.

Performanța creștină

Sportul de performanță este cel care atrage interesul public. Cuvântul-cheie este performanța. Performanța ar trebui să definească și orice activitate a unui creștin. „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Coloseni 3:23). Dacă am face serviciile divine mai performante, dacă lucrarea misionară ar fi mai performantă, dacă nu ne-am mai victimiza și nu ne-am mai prinde în mreaja unor scuze care mai de care...

Cum să fii un creștin performant? De fapt, fără performanță nu este mântuire. Epistola către evrei și înțelega Scriptură prezintă acest tablou. Da, sună descurajator, dar e adevărat. Ca să scape, Noe a făcut o navă performantă. Dacă o scândură nu era prinsă cum trebuie, întreaga specie umană dispărea fără urmă.

David luptă cu Goliat și devine un erou, ca grecii la Marathon. Dar acesta n-a fost doar un eveniment singular. Pentru el este o practică permanentă și se antrenează până în cel mai mic detaliu. „Binecuvântat să fie Domnul, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, degetele la bătaie” (Psalmii 144:1). Dumnezeu te acceptă așa cum ești tu, dar te vrea așa cum e El! Nimic mai puțin de atât.

Domnul este cel care conduce cursa. Nu ne privește de sus, nici nu este în tribune, ci pe terenul de alergare.

Ce ne înfășoară așa de lesne? Echipamentul sportiv este important. De aceea, orice veșmânt care încurcă desfășurarea în condiții cât mai bune trebuia eliminat și înlocuit cu haine cât mai potrivite pentru activitate. Dar termenul se referă și la grăsimea de pe corp, care ne înfășoară și ne poate împiedica să respirăm corect sau să ne mișcam cât mai bine și să obținem un rezultat cât mai bun. Controlul greutatei și construirea sau modelarea unui corp apt pentru competiții era o activitate-cheie în managementul sportiv. Și nu doar eficiența, dar chiar frumusețea fizică era un țel mult dorit. Aptitudine, atitudine, altitudine pot fi treptele podiumului pe care urci pentru a fi încoronat. Avem de luptat cu propriile noastre corpuri, cu gândurile și atitudinile noastre, care pot fi mari piedici în calea performanței. Fără o disciplină spirituală serioasă nu se poate obține nicio biruință.

Un loc în tribune

În loc de spectator, este folosit termenul de martor, sinonim cu martir. Martorul este cel care analizează evenimentele prin simțurile sale. Martirul este cel care a experimentat o situație și poate înțelege în profunzime evenimentul. Ei compun publicul întrecerii în care noi devenim protagoniștii. Medalia este biletul de intrare. Aprecierea acestui public este una justă. În același timp, prezența lor încurajează. Ei știu cel mai bine încercările și riscurile.

Gândul abandonului poate apărea pe măsură ce te îndrepti spre final. Atunci este mai potrivit să arunci o

privire spre marele Campion. Domnul Isus este campionul suprem. Partea și mai frumoasă este că El aleargă încontinuu. Nu a luat loc în tribune. Chiar dacă a câștigat cursa, ne-a promis că aleargă turul de onoare până la ultimul concurent. Dacă vei cădea, este în stare să te ia în brațe și să alerge cu tine. Și va pune medalia la gâtul tău.

În Ghetsimani, Campionul nostru a transpirat până la sânge. Iar picăturile deveneau și mai mari și mai grele. Și nu se oprește din alergat. Merită să ne uităm ținută la Campionul din fața noastră. În privirea Lui este apel, în glasul lui este sprijin și putere de a alerga.

Antrenamentul face diferența

Înainte de a se prezenta în fața spectatorilor, toți participanții trebuiau să aducă dovezi că ultimele zece luni până la competiție s-au dedicat antrenamentelor și asta pe baza unui jurământ în fața statuii lui Zeus

Viața, inclusiv cea spirituală, se desfășoară pe două planuri: personală și publică. Uneori suntem chemați să închidem ușa după noi și să ne rugăm Tatălui care vede în ascuns. Dar tot acolo se vorbește și de omul care este lumina lumii și trebuie să fie văzut de toți. Și asta e valabil pentru oricine.

Oricât de mult antrenament ar face un sportiv, nu este sigur că va cuceri aurul. Dar în mod sigur, sportivul care nu se pregătește nu va câștiga nimic. Munca intensă și privată, invizibilă pentru publicul larg, oferă doar șansa de a ocupa un loc în clasamentul final. Pentru biruință este nevoie și de atitudine, stare de spirit, rezistență, inspirație, atenție și resurse de care nu suntem conștienți în condiții de relaxare.

Nicio rușine să fii campion

Cine a fost măcar o dată în tribunele unui stadion știe că spectatorii își încurajează echipa favorită și jignesc, atacă, uneori lipsiți de bun-simț, echipa adversă. Dar un sportiv de performanță nu se va lăsa intimidat de agresivitatea acestora.

Domnul Isus a făcut rușinea de rușine. Spionat, vorbit de rău, huiduit, scuipat, batjocorit, El a continuat să alerge până la capăt. Iar la capăt era crucea, infama pedeapsă pentru cei mai josnici și inumani răufăcători. Doar iubirea poate să ofere suportul necesar și suficient pentru asemenea atacuri. Și doar ea poate transforma handicapurile noastre în aripi spre obținerea trofeului. ■

**CREȘTINISM
PERFORMANT
MUGUREL
ASAFTETI**

**PERFORMANȚA
TREBUIE SĂ
DEFINEASCĂ ORICE
ACTIVITATE
A CREȘTINULUI.**

Mugurel Asaftei, secretarul Conferinței Moldova

SĂNĂTATEA UN DAR DE LA DUMNEZEU, O RESPONSABILITATE PENTRU OM

ÎNGRIJIREA
SĂNĂTĂȚII
FIECĂRUI MEM-
BRU ÎN PARTE ȘI
A COMUNITĂȚII
ÎN GENERAL –
O PRIORITATE
PENTRU TOȚI.

Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” (3 Ioan 2)

Sănătatea nu este doar absența bolii sau a infirmităților, ci o stare de bine a întregului organism, este structurarea și funcționarea tuturor organelor corpului omenesc conform planului divin.

Ființa umană a fost concepută de Dumnezeu astfel: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7).

trup (plămădit din materie pământească) + **sufflare de viață** (de la Dumnezeu) = **suflet viu**.

Astfel, rezultă legătura strânsă dintre prosperitatea noastră spirituală și cea trupească.

Cine trebuie să aibă grijă de sănătatea noastră?

În primul rând, fiecare dintre noi. În al doilea rând, familia, biserica, cercul prietenilor și societatea trebuie să aibă ca prioritară îngrijirea sănătății fiecărui membru în parte și a comunității în general.

Un rol deosebit de important îl au cei care sunt specializați în această direcție, respectiv cadrele medicale, în special medicii și asistentele.

Acestora le este încredințată o misiune de mare răspundere, pe care trebuie să o îndeplinească la cele mai înalte cote, cu conștiința luminată de dezideratul divin de a face bine.

Medicul trebuie să se implice nu numai în diagnosticarea și tratamentul bolilor, ci și în prevenirea acestora prin educarea comunității în spiritul principiilor de viață sănătoasă, conform celor spuse de pana inspirată mai jos.

„Adevăratul medic este un educator. El își dă seama de răspunderea pe care o are nu numai față de bolnavii aflați nemijlocit în grija sa, dar și față de comunitatea în care trăiește. El stă ca un veghetor, atât al sănătății fizice, cât și al celei morale. Eforturile sale sunt făcute nu numai pentru a-i învăța pe ceilalți metode corecte de tratament al celor bolnavi, dar și pentru a încuraja obiceiuri sănătoase de viață și a răspândi cunoașterea principiilor corecte” (Ellen White, *Divina vindecare*, p. 82).

Dumnezeu, în dragostea Sa pentru copiii Săi, i-a creat după Modelul desăvârșit.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26).

El le-a dăruit oamenilor un trup sănătos, care să le permită să fie lucrători activi în misiunea lor pe acest pământ și prin care să se bucure de minunatele bi-

necuvântări pe care Tatăl le-a pregătit pentru ei.

Fiecare om are responsabilitatea majoră de a menține și consolida integritatea și buna funcționare a organismului său.

A avea grijă de sănătate nu înseamnă doar a te prezenta la timp la doctor pentru diagnosticul și tratamentul eventualelor afecțiuni, ci a trăi sănătos, adică a preveni bolile printr-un stil de viață în care să fie respectat un set de reguli simple legate de alimentație, mișcare, apă, aer, odihnă, muncă etc.

Unde găsim aceste prevederi care ne apără de boli? Cine este cel mai îndreptățit să dea sfaturi privind buna funcționare a organismului uman?

Acela care l-a făcut, adică Dumnezeu.

El i-a creat pe Adam și pe Eva desăvârșiți, așezându-i în Grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească. Deci o viață activă în slujba lui Dumnezeu, în facere de bine cu puterea venită de Sus, păzindu-ne inima de influențele lui Satana și ferindu-ne de lenevie și de orice excese, este calea de urmat pentru împlinirea noastră deplină spirituală și trupească. Cuvântul Domnului Isus este dătător de viață, iar creștinul trăiește ascultând întru totul de sfaturile divine.

„Și Dumnezeu a zis: «Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră»” (Geneza 1:29).

Alimentația rânduită de Creator pentru bunăstarea copiilor Săi se bazează pe roadele pământului, respectiv cereale, legume, fructe, nuci etc. Sunt multe de spus pe această temă și nu doresc să intru în amănunte acum, însă aș sublinia faptul că Dumnezeu, în dragostea Sa, a lăsat pe Pământ multe minunății în natură, care sunt indeosebi cu rol preventiv al bolilor, dar și curativ.

Dacă ar fi să menționez doar o legumă deosebit de valoroasă prin complexitatea acțiunilor sale în favoarea sănătății noastre, fiind, în același timp, accesibilă tuturor, aș numi, fără nicio ezitare, bine cunoscutul usturoi.

Nu este locul și momentul pentru a discuta în amănunțime despre acesta, dar aș vrea să subliniez nu atât proprietățile sale minunate, cât faptul că, pentru a beneficia realmente de efectele sale asupra organismului, trebuie să-l consumăm crud, în starea sa naturală, așa cum l-a lăsat Dumnezeu, fără a fi procesat termic sau chimic. Tot așa, hrana noastră spirituală trebuie să vină direct de Sus, prin mijloacele rânduite de Dumnezeu, la loc de frunte fiind Biblia, pe care trebuie să o primim așa cum este, sub călăuzirea Duhului Sfânt,

ferindu-ne de modificări și distorsionări rezultate din înțelepciunea omenească.

De asemenea, pentru ca usturoiul să aibă un efect durabil asupra sănătății noastre, acesta trebuie consumat constant și în cantități îndesulătoare. La fel, trăirea noastră cu Dumnezeu nu trebuie să fie episodică, doar când mergem la biserică, ci permanentă, urcând scara spre cer a desăvârșirii noastre realizate prin Duhul Sfânt, numai și numai prin puterea Domnului Isus Hristos.

Noi trebuie să fim adventiști de ziua a șaptea nu numai în ziua a șaptea, ci în toate zilele.

La loc de frunte în cadrul principiilor de menținere a sănătății este cumpătarea, echilibrul în toate. De exemplu, prin excesele alimentare, ne adormim spiritul și stingem relația noastră cu Domnul.

„Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” (Luca 21:34).

Pe de altă parte, trebuie să ne ferim să devenim obsedați de îngrijirea sănătății și să cădem în capcana convingerii că prin respectarea regulilor sanitare vom fi mântuiți.

Singurul Mântuitor din Univers este Mielul lui Dumnezeu și cel mai important lucru este ca inima noastră să-l fie cu totul predată Lui. Atunci izvoarele sănătății noastre vor fi în Cer și nu vor seca niciodată.

Dacă ascultăm de poruncile Sale, fiind conduși de Duhul Sfânt, Domnul Isus, Marele Medic, va depărta de noi orice boală, ne va aduce pacea în suflet și ne va face fericiți.

„Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeuul tău va ține față de tine legământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; va binecuvânta rodul trupului tău și rodul pământului tău, grâul tău, mustul și untdelemnul tău, rodul cirezilor tale de vite și rodul turmelor tale de oi, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele; și la tine nu va fi nici bărbat, nici femeie steapă, nici vită steapă în turmele tale. Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ți va trimite niciuna din acele molime rele din Egipt, pe care le cunoști, ci va lovi cu ele pe toți cei ce te urăsc” (Deuteronomul 7:12-15).

MANUALUL UTILIZATORULUI HORAȚIU SABIN PAPIU

**UNDE GĂSIM ACELE
PREVEDERI CARE
NE APĂRĂ DE BOLI?
CINE ESTE CEL MAI
ÎNDRAPTĂȚIT SĂ DEA
SFATURI PRIVIND
BUNA FUNCȚIONARE A
ORGANISMULUI UMAN?
ACELA CARE L-A FĂCUT,
ADICĂ DUMNEZEU.**

**EVANGHELIA
ADEVĂRATĂ VA
FI VESTITĂ DE
SLUJITORII UMILI
AI LUI DUMNEZEU,
PLINI DE HAR ȘI
DE DRAGOSTE, NU
DE LAODICEENII
STĂPÂNIȚI DE
ORGOLIU, PRIN
LUCRAREA
CĂRORA NU
ESTE REFLECTAT
CARACTERUL LUI
DUMNEZEU.**

„O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta, ca valurile mării!” (Isaia 48:18).

Suntem ispitiți în vremurile acestea să asociem pandemia COVID-19 cu sfârșitul acestei lumi și să identificăm vaccinul cu semnul fiarei, făcând tot felul de speculații și calcule pseudo-profetice.

Nu, sfârșitul vremii nu este marcat de Satana și de slujitorii lui prin lucrările acestora, fie că sunt războaie sau ciume (boli contagioase), ci totul este în mâna lui Dumnezeu, care lucrează prin oamenii Săi.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24:6,7,8).

Deci vremea sfârșitului va veni când zice Domnul.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Atenție însă, aceasta înseamnă două lucruri:

- Evanghelia aceasta, adică cea adevărată, va fi vestită de slujitorii umili ai lui Dumnezeu, plini de har și de dragoste, și nu de laodiceenii stăpâniți de orgoliu, prin lucrarea cărora nu este reflectat caracterul lui Dumnezeu.

- Adevărul biblic trebuie să ajungă la toate neamurile de pe Pământ.

Să-L rugăm pe Domnul nostru Isus Hristos să ne curățească și să ne învrednicească pe noi, copiii Săi, cu această sarcină, căci vremea sfârșitului este, într-adevăr, foarte aproape. Fie ca Domnul să facă din această biserică așteptătoare acea instituție divină fără pată și fără zbârcitură care Îl va întâmpina la revenirea Sa pe norii cerului.

Cât despre pandemie, sănătate, vindecare și alte cele, să ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt, care ne va învăța Calea, Adevărul și Viața, iar Soarele Neprihănirii ne va tămădui rănila sufletului și ale trupului.

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeii din grajd” (Maleahi 4:2). Amin! ■

Horățiu Sabin Papiu, medic primar chirurg,
lector universitar, doctor în științe medicale

EXPLO

cu Cora Albu

Sâmbătă, ora 14.00
Duminică, ora 09.00 (R)

SperantaTV

CARTEA A ȘASEA

Cele 24 de capitole ale cărții Iosua ne prezintă o mare varietate de evenimente, unele minunate, altele zguduitoare. Dar așa a fost.

În această carte întâlnim cel puțin cinci mari minuni:

Despărțirea apelor Iordanului – „Când preoții care duceau chivotul au ajuns la Iordan și când li s-au muiat picioarele în marginea apei – căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui în tot timpul secerișului –, apele care se pogoară din sus s-au oprit și s-au înălțat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Țartan; iar cele ce se pogorau spre marea câmpiei, care este Marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului” (Iosua 3:15,16).

Foarte interesantă manifestare a puterii lui Dumnezeu, altfel decât la Marea Roșie, unde apele au făcut zid de ambele părți. Aici, apele din amonte s-au strâns grămadă, iar cele din aval s-au scurs. Un lac de acumulare vertical, alimentat mereu, fără ca apa să fie înghețată, ci lichidă. Imposibil din punct de vedere fizic, dar nu imposibil pentru Dumnezeu. Minune!

Căderea zidurilor Ierihonului – „Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate” (6:20). Ziduri inexpugnabile s-au prăbușit la strigăte omenești. Fără dinamită, fără bombardamente, fără ciocane pneumatice. A fost o forță supranaturală care le-a demolat instantaneu, oricât erau ele de solide. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului” (Evrei 11:30).

Oprirea Soarelui și a Lunii – „Atunci Iosua a vorbit Domnului: «Oprește-te, Soare, asupra Gabaonului, și tu, Lună, asupra văii Aialonului!» Și Soarele s-a oprit și Luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul s-a răzbunat pe vrăjmașii lui. N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înaintea, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel” (10:12-14).

Primele două minuni, despărțirea apelor Iordanului și căderea zidurilor Ierihonului, s-au produs aici pe pământ. A treia a avut proporții cosmice, astronomice. Puteți explica? Cel ce a creat toți astrarii îi poate porni și îi poate opri. Altă explicație nu există.

Căderea unor pietre peste vrăjmași – „Pe când fugeau ei dinaintea lui Israel și se pogorau din Bet-Horon, Domnul a făcut să cadă din cer peste ei niște pietre mari până la Azeca și au pierit; cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulți decât cei uciși cu sabia de copiii lui Israel” (10:11).

Se va zice: grindină, fenomen natural, cine nu a văzut așa ceva? Dar grindină atât de mare încât să omoare oamenii? Să zicem că nu e imposibil ca fenomen natural, dar grindină selectivă, să ucidă dușmanii și pe niciun israelit? Grindină înțeleaptă, *smart hail*? Nu, ci era dirijată de Dumnezeu.

O armă ultramodernă: ce mult ar dori armatele de acum să o poată folosi! Dar nu se poate: „Domnul a făcut să cadă din cer niște pietre mari.”

Viespi bondărești – Domnul a zis prin Iosua: „...am trimis înaintea voastră viespe bondărească și i-a izgonit dinaintea voastră, ca pe cei doi împărați ai amoritilor: nu cu sabia, nici cu arcul tău” (24:12).

Război entomologic? Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu putea chema acele viespi mari și să le dirijeze împotriva inamicului. Orice conducător militar de astăzi și-ar dori o astfel de armă!

Minuni și minuni! Am zis că unele lucruri din cartea Iosua sunt zguduitoare. Da, nimicirea unor triburi, oameni ai lui Dumnezeu exterminându-i pe nelegiuți. Nu încercați să dați vreo explicație, pentru că, oricare ar fi ea, rămâne insuficientă.

Citirea Bibliei nu trebuie începută de la Iosua. Citiți Biblia în întregime și luați în seamă iubirea Creatorului manifestată în aducerea la existență a ființelor omenești! Admirați răbdarea Lui cu păcătoșii! Acceptați și necesitatea unei limite, când El este nevoit să pună capăt răutății și răufăcătorilor! Și nu judecați căile alese de El în acest scop, pentru că puteți greși!

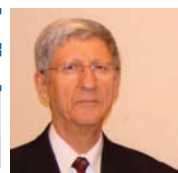
Citez această gândire înțeleaptă întâlnită recent undeva: „Nu fi îngrijorat de ce nu înțelegi din Biblie! Fii îngrijorat de ce înțelegi și nu trăiești!”

Două versete din cartea Iosua, din primul capitol și din ultimul, îmi plac cel mai mult:

– „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea: căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune” (capitolul 1:8).

– „Și, dacă nu găsiți cu cale să-I slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți. . . Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (24:15). Amin! ■

**EVENIMENTE
SUPRANATURALE
ȘTEFAN
RADU**

**MANIFESTĂRI ALE
PUTERII LUI DUMNEZEU.
IMPOSIBILE DIN PUNCT
DE VEDERE FIZIC, DAR
NU IMPOSIBILE PENTRU
DUMNEZEU. MINUNI!**

Ștefan Radu, doctor în teologie, pastor

AFARĂ DIN ORAȘE (III)

Acces facil în orașe. Relocări ale unor instituții aflate prea departe

VEDEREA
EXTINSĂ A VĂII
ȘI A MUNTULUI
ESTE MAGNIFICĂ.
DAR MAI
IMPORTANT
DECÂT ATÂT ESTE
CĂ ACEASTĂ
INSTITUȚIE
SE AFLĂ ÎN
PROXIMITATEA
UNEI POPULAȚII
DENSE, CĂREIA
PUTEM SĂ-I
PREZENTĂM
ÎNTREITA SOLIE
ÎNGEREASCĂ.

Putem trage concluzia că instituțiile noastre nu trebuie localizate nici în orașe, dar nici în locuri izolate. Cam în același timp când lucrarea debuta în Takoma Park, mai mulți frați căutau un loc de școală în zona de mijloc a statului Tennessee. Planul lor de a ridica o școală departe de orice metropolă a fost repede schimbat de Ellen White, atrăgându-le atenția asupra avantajelor de a o amplasa aproape de Nashville: „Am fost surprinsă de planul fraților Sutherland și Magan, care doreau construirea unei școli departe de Nashville. Din lumina primită, știam că nu este înțelept, așa că le-am transmis acest lucru. Lucrarea pe care acești frați trebuiau să o facă, pentru că ei căpătaseră experiență în domeniul educației la Berrien Springs, era să faciliteze un acces ușor în Nashville; pentru că acest oraș nu fusese suficient evanghelizat. În căutarea unui loc pentru școală, frații au găsit o fermă de vânzare, de 400 de acri, la aproximativ 9 mile de Nashville (1 milă = 1,6 km). Mărimea fermei, poziționarea ei, distanța față de Nashville și suma rezonabilă cerută pe ea par să demonstreze că este ceea ce căutam pentru școală. I-am sfătuit să cumpere acest loc.”¹

De asemenea, doamna White a înțeles avantajele câștigate în mutarea Sanatoriului NEW ENGLAND din South Lancaster, 40 de mile distanță de Boston, la „Melrose, un loc mult mai aproape de Boston, și totuși suficient de departe de orașul agitat, în așa fel încât pacienții să se poată recupera în liniște. Mutarea sanatoriului mai aproape de Boston a fost planul lui Dumnezeu”²

Odată cu congestionarea Oakland-ului, California, s-a impus relocarea Pacific Press într-o zonă mai puțin aglomerată, în localitatea Mountain View, la 40 de mile sud de San Francisco și 12 mile nord de San Jose. După ce sora White a analizat situația, a scris: „Poate unii sunt surprinși că un loc cu atât de multe avantaje nu a fost descoperit mai devreme. Aceasta poate fi explicată prin falsă idee pe care unii au susținut-o că instituțiile trebuie stabilite în orașe.”³ Descriind orașelul, ea scria: „Mountain View are multe avantaje. Este înconjurat de multe livezi. Clima

este blândă, legume și fructe de orice fel pot fi cultivate aici. Orașelul nu este mare, dar este iluminat electric, există agenți poștali și multe alte avantaje pe care le găsești doar în marile orașe.”⁴ Ea a fost în mod special încântată pentru că lucrătorii adventiști aveau posibilitatea de a cultiva terenul din jurul caselor lor. Să observăm, de asemenea, descrierea proximității sanatoriului Loma Linda față de orașele din jur. „În toamna lui 1903 am avut o viziune în care mi s-a arătat un sanatoriu care se afla pe un teren foarte frumos, undeva în sudul Californiei, și nicio proprietate vizitată nu corespundea visului meu.” „În timp ce participam la Conferința Generală din 1905 (Washington D.C.), am primit o scrisoare din partea fratelui J.A. Burden, în care descria o proprietate pe care a găsit-o la patru mile vest de Redlands, cinci mile și jumătate sud de San Bernardino și opt mile nord-est de Riverside. În timp ce citeam această scrisoare am fost impresionată și convinsă că acesta era locul arătat în viziune.” „Mai târziu, când am vizitat această proprietate, am recunoscut-o ca fiind cea pe care Domnul mi-a dat-o în vis în urmă cu doi ani.” „Unul dintre avantajele foarte importante ale proprietății din Loma Linda este varietatea de priveriști încântătoare. Vederea extinsă a văii și a muntelui este magnifică. Dar mai important decât atât este că această instituție se află în proximitatea unei populații dense, căreia putem să-i prezentăm întreita solie îngerească.”⁵

Este clar că o localizare pentru astfel de centre este convenabilă dacă se află în apropierea unor mase de oameni, și totuși suficient de izolată ca să se bucure de avantajele vieții la țară. În aproape toate cazurile, aceste instituții educaționale sau medicale se aflau la aproximativ 10-20 mile de zona metropolitană, cu toate acestea, la momentul acestor sfaturi inspirate, erau localizate la țară.

Ce populație aveau marile orașe în timpul lui Ellen White?

Conform U.S. Bureau of the Census, Table 14 Population of the 100 Largest Urban Places din 1910: New York avea 4.766.883 de locuitori; Chicago – 2.185.283; San Francisco – 416.912; Los Angeles – 319.198; Oakland – 150.174. Gândiți-vă că cel mai mare oraș al României, Bucureștiul,

are în jur de două milioane, poate aproape trei dacă luăm în considerare și zona metropolitană.

Conceptul „afară din orașe” este sinonim cu izolarea de civilizație?

În mod clar, Ellen White nu înțelegea prin mutarea la țară izolarea de civilizație.⁶ Dumnezeu nu mântuiește adventiști sălbatici, așteptători primitivi, deși este gata să-i mântuiască pe adevărații sălbatici din junglele amazoniene, de la Polul Nord sau din tundrele siberiene (Romani 2:14). El nu ne-a chemat să fim oamenii pădurii. Rugăciunea domnească ne amintește acest aspect. Cuvântul „sălbatic” provine din latinescul *silvaticus* – „omul pădurii”. Oamenii au fost așezați să locuiască lângă pădure, nu în pădure. Omul este prin definiție o ființă socială. Să nu confundăm sociopatia cu planurile înțelepte ale lui Dumnezeu! Suntem chemați să fim sarea și lumina lumii.

Cum armonizăm ideea „afară din orașe” cu rugăciunea domnească din Ioan 17:15 „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”?

Studiile de caz enumerate mai sus dovedesc cu prisosință înțelepciunea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a chemat afară din orașele poluate și zgometoase, însă nu ne-a chemat să ne sălbăticim. Ne-a chemat într-o civilizație mai naturală, dacă vreți.

Care sunt argumentele mutării la țară?

1. Cel mai bun mediu înconjurător pentru dezvoltarea caracterului. „Trimiteți-i pe copii la școlile situate în oraș, unde îi așteaptă tot felul de ispite, ca să-i atragă și să-i strice, iar lucrarea de clădire a caracterului va fi de zece ori mai dificilă, atât pentru părinți, cât și pentru copii.”⁷ „Orașele sunt pline de ispite. Noi ar trebui să ne plănuim lucrarea în așa fel încât să-i ținem pe tinerii noștri cât mai departe posibil de această contaminare.”⁸

2. Cel mai bun mediu înconjurător pentru familie. Băieții își pot consuma energia petrecându-și timpul liber grădinărint, tăind lemne, îngrijind animale, reparând garduri, înropind mici obiecte de mobilier, decât căutând recreere în stradă, la casa vecinului cu prietenii, sau poate la teatru sau bowling. Iar fetele își vor petrece timpul liber mult mai folositor decât citind cărți fără valoare sau petrecând timpul în locurile de amuzament.

3. Cel mai bun mediu înconjurător pentru un stil de viață sănătos. „Multora dintre cei care

locuiesc în orașe, care n-au nici măcar un petec de iarbă verde pe care să calce și care, an după an, văd afară doar curți murdare, străduțe înguste, ziduri de cărămidă și pavaje, cerul acoperit de nori de praf și fum, dacă ar putea merge undeva în natură, la o fermă înconjurată de câmpii verzi, păduri, dealuri și izvoare, cu cerul limpede și cu aerul curat și proaspăt de la țară, li s-ar părea că sunt aproape ca în cer.”⁹ „Ambianța orașelor este adesea un pericol pentru sănătate. Permanenta predispoziție de a veni în contact cu boala, aerul poluat, apa murdară, hrana nesănătoasă, locuințele îngrămădite, întunecoase și insalubre reprezintă doar câteva dintre multele rele pe care le vor întâmpina. Nu a fost planul lui Dumnezeu ca oamenii să fie aglomerați în orașe, înghesuiți în apartamente din case supraetajate.”¹⁰

4. Oportunități de a răspândi mesajul.

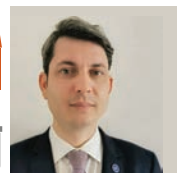
„Sunt mii care ar trebui să intre în câmpul Evangheliei, care acum au o viață misionară inactivă... Acum trebuie vestită solia îngerului al treilea, nu numai în țările îndepărtate, ci și în locurile neglijate, din apropierea noastră, unde sunt mulți care trăiesc neavertizați și nemântuiți. Orașele noastre de pretutindeni solicită o lucrare serioasă și din toată inima din partea servilor lui Dumnezeu.”¹¹ Ei ar trebui să se mute în sate, lângă marile orașe, pentru a vesti întreita solie îngerească. Trebuie să avem în vedere că în unele zone rurale din România nivelul de prejudecată religioasă este foarte ridicat, în timp ce în urban este considerabil mai redus.

5. Orașele conțin elemente ale autodistrugerii. Orașele pline de vicii și corupție conțin elementele autodistrugerii.¹²

6. Zonele metropolitane sunt supuse atacului vrăjmașului. Nu este niciun secret că în vreme de război metropolele sunt supuse atacurilor vrăjmașului. Creștinul este responsabil în a asigura familiei sale siguranța. Nu este vorba de lașitate dacă întoarcem spatele marilor orașe ca să ne punem familiile la adăpost în zonele rurale.¹³

7. Metropolele – obiectul mâniei lui Dumnezeu. „Mi s-a poruncit să vă avertizez că marile orașe pline de răzvrătire și păcat vor fi distruse de cutremure, foc și inundații. Agențiile Sale nevăzute vor cauza distrugere, devastare și moarte”; „Domnul nu îi va părăsi deodată pe păcătoși și nu va distruge națiuni întregi. Dar va pedepsi marile orașe și locurile unde oamenii s-au predat agențiilor satanice. Chiar dacă orașele vor fi abor-

SAREA
PĂMÂNTULUI
DANIEL
NIȚULESCU

OMUL A FOST
AȘEZAT SĂ
LOCUIASCĂ LÂNGĂ
PĂDURE, NU ÎN
PĂDURE. EL ESTE
PRIN DEFINIȚIE O
FIINȚĂ SOCIALĂ. SĂ
NU CONFUNDĂM
SOCIOPATIA
CU PLANURILE
ÎNȚELEPTE ALE
LUI DUMNEZEU!
SUNTEM CHEMAȚI
SĂ FIM SAREA ȘI
LUMINA LUMII.

**NU ESTE PLANUL
LUI DUMNEZEU
CA POPORUL SĂU
SĂ COLONIZEZE
SAU SĂ FORMEZE
COMUNITĂȚI
MARI. MULȚI
DINTRE MEMBRI
VOR MURI
SPIRITUAL,
DEVENIND
INEFICIENȚI.
DISCIPOLII LUI
HRISTOS SUNT
REPREZENTANȚII
SĂI ÎN LUME.**

date astfel, Domnul va oferi har celor din orașe care se întorc la El...”¹⁴. În acest context, serva Domnului este martoră, în viziune, distrugerii unor clădiri importante din New York, pe care unii dintre credincioși le-au identificat cu Turnurile Gemene (World Trade Center) distruse de Al-Qaeda pe 11 septembrie 2001: „Într-o ocazie, fiind în orașul New York, în timpul nopții, mi s-a cerut să privesc clădirile care se înălțau, etaj după etaj, către cer. Aceste clădiri erau garantate împotriva incendiilor și fuseseră ridicate spre slava proprietarilor și a constructorilor lor... Scena care a trecut apoi pe dinaintea mea reprezenta o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile semețe, despre care se presupunea că sunt garantate împotriva focului, și spuneau: „Ele sunt în siguranță deplină.” Dar clădirile au ars ca și când ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic pentru a opri distrugerea. Pompierii erau incapabili să mănuiască pompele.”¹⁵

Atacurile romane asupra Ierusalimului, decretele duminicale și Turnurile Gemene

Unii „interpreți” asociază greșit primul atac al romanilor, sub conducerea lui Cestus, toamna anului 66 d.Hr., cu propunerea legislativă a senatorului H.W. Blair de a impune un decret duminical în SUA, în anul 1888, un an cu rezonanțe cunoscute în adventism, când a avut loc Conferința Generală din Mineapolis. Proiectul de lege a fost respins, prin urmare decretul nu a fost aprobat. Răstimpul dintre primul atac al generalului Cestus și retragerea neașteptată a acestuia a reprezentat oportunitatea de aur a creștinilor din Ierusalim să fugă la munți. Acest timp „profetic”

este proiectat asupra așa-zisului timp dintre proiectul duminical al lui Blair, din 1888, și adevăratul decret care va fi impus. În această construcție silogistică (deductivă), căderea Turnurilor Gemene capătă o aură profetică, fiind un fel de „oră exactă” a profeției. Cei aproximativ patru ani dintre cele două atacuri lansate asupra Ierusalimului (66 – Cestius și Titus în 70) ar reprezenta profetic perioada de la prima încercare de impunere a decretului duminical, 1888, în SUA, și zilele noastre, când proiectul de lege va reuși.

„Acum a început să se spună că eu am declarat că orașul New York va fi spulberat de un val uriaș. Eu nu am afirmat niciodată acest lucru. Când priveam marile clădiri ce se înălțau în acel oraș, etaj peste etaj, am declarat: «Ce scene teribile vor avea loc când Domnul va începe să zguduie pământul cu putere! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.» Întregul capitol optsprezece din Apocalipsa constituie o avertizare cu privire la ce va veni pe pământ. Dar eu nu am nicio lumină specială referitoare la ceea ce se va întâmpla în New York. Tot ce știu este că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi doborâte la pământ de puterea distrugătoare a lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că timpul a venit. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale teribile, și aceste structuri masive se vor prăbuși. Nu ne putem imagina cât de îngrozitoare vor fi scenele care vor avea loc.”¹⁶ Acești „hermeneuți” pun semnul egal între această viziune și distrugerea Turnurilor Gemene din 11 septembrie 2001. Acela va fi momentul în care se împlinește marea strigare a îngerului al treilea din Apocalipsa 18:1-3, momentul în care Babilonul cade! Anul 2011 coincide încă o dată cu un îndemn urgent de a ne muta din marile orașe. Nu avem argumente intrinseci profeției care să susțină o asemenea interpretare mai degrabă fan-tezistă.

8. Evitând colonizarea. Nu este planul lui Dumnezeu ca frații să se adune în centre mari pentru a se bucura împreună de mai multe avantaje, devenind însă inactivi. Există pericolul colonizării. „Nu este planul lui Dumnezeu ca poporul Său să colonizeze sau să formeze comunități mari. Mulți dintre membri vor muri spiritual..., devenind bolnavi și ineficienți. Discipolii lui Hristos sunt reprezentanții Săi pe pământ, iar Dumnezeu a prevăzut ca ei să se împrăstie în toată țara în marile orașe, orașele și sate, ca o lumină care luminează în întuneric.”¹⁷ ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

- ¹ Ellen White, *Mărturii speciale*, seria B, nr. 11, 8.
- ² Ellen White, *Mărturii speciale*, seria B, nr. 13, 3.
- ³ Ellen White, *Scrisoarea 141*, 1904.
- ⁴ *Ibidem*.
- ⁵ *From City to Country Living* (Washington: Review and Herald Publishing Association, 1950), 13.
- ⁶ *Ibid.*, 14.
- ⁷ Ellen White, *Principiile educației creștine*, 326 (1894), EUZ 98.1.
- ⁸ Ellen White, *Căminul adventist*, 136 (1902).
- ⁹ Ellen White, *Divina vindecare*, 191, 192 (1905) EUZ 99.1.
- ¹⁰ *Ibid.*, 365 (1905).

- ¹¹ Ellen White, *Evenimentele ultimelor zile*, 118.3, <https://m.egwwritings.org/ro/book/2708.652#714>, accesat astăzi, 08.11.2021.
- ¹² Ellen White, *Evenimentele ultimelor zile*, 110.1-3, <https://m.egwwritings.org/ro/book/2708.652#652>, accesat astăzi, 08.11.2021.
- ¹³ Ellen White, *Evenimentele ultimelor zile*, 112.1, <https://m.egwwritings.org/ro/book/2708.652#652>, accesat astăzi, 08.11.2021.
- ¹⁴ Ellen White, *Evanghelizare*, 27.
- ¹⁵ Ellen White, *Evenimentele ultimelor zile*, 113.1-2, <https://m.egwwritings.org/ro/book/2708.652#652>, accesat astăzi 08.11.2021.
- ¹⁶ Ellen White, *Schițe din viața mea*, 411.5, <https://m.egwwritings.org/ro/book/2686.2284>, accesat astăzi, 17.11.2021.
- ¹⁷ Ellen White, *Mărturii*, vol. 8, 244.

La odihnă » » » » »

EMIL ANDRONE

S-a născut în 1940, în comuna Ziduri, jud. Buzău, fiind primul născut al lui Antohe și Alexandrina Androne, o familie modestă, care își începe existența chiar înainte de începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Primii ani ai copilăriei i-a petrecut alături de cele două surori ale lui – Lucia și Lidia – în satul Heliade, jud. Buzău.

Anii de școală și liceul i-a făcut la Râmnicu Sărat, împreună cu Paulini Ene, fratele mamei, care a stat în gazdă la familia Androne de-a lungul anilor de școală și liceu. Au fost nedespărțiți, ca doi frați. Apoi a mers la București la Școala Postliceală Sanitară „Pitar Moș”, specializarea asistent de laborator, și a continuat să lucreze ca laborant la Giurgiu.

S-a botezat în credința adventistă în timpul anilor de postliceală, la Biserica Popa Tatu, din București. La sfatul lui Paulini Ene, a încercat admiterea la Facultatea de Medicină din Iași, iar în 1963 a fost admis. În 1969 absolvă facultatea împreună cu soția lui Paulini, Olga Ene. Tot în 1969, studenții din Iași fac o excursie la Târgu Mureș, în timpul căreia o cunoaște pe viitoarea lui soție, Zita Pușkaș. Se căsătoresc la 20 septembrie 1970.

Nici repartitia locurilor de muncă nu l-a despartit de Paulini, unul fiind la Balta Albă, celălalt la doar câțiva kilometri depărtare, la Șutu. Acest lucru i-a ajutat ca în continuare să se poată sfătui în toate problemele de carieră și de început de viață de familie.

În 1971 se naște prima fiică – Brigitta Zita, iar în 1973 dă examenul de rezidențiat la Târgu Mureș, unde vor sta următorii trei ani. În

noiembrie 1976, repartitia îl aduce la Ocna Mureș. Tot în 1976 se naște cea de-a doua fiică – Andrea Noemi. Aici își începe cariera de medic specialist în medicina internă și își dedică viața vindecării oamenilor și slujirii lui Dumnezeu în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

În timpul anilor de comunism a fost urmărit de Securitate din cauza convingerilor religioase, punându-i-se în vedere de mai multe ori desfacerea contractului de muncă din cauza păstrării Sabatului. A purtat pe inimă întotdeauna înființarea și construirea unei biserici adventiste în Ocna Mureș. A fost șeful Secției de boli interne la Spitalul din Ocna Mureș, apoi director al acestei instituții, dar mai întâi de toate a fost soț și tată în familia lui.

Chiar dacă s-a pensionat în 2006, și-a continuat activitatea la cabinetul medical de acasă. Pandemia i-a adus o mare neîmplinire sufletească: „Atâția oameni au nevoie de mine, și eu nu pot să-i ajut.” A continuat să acorde sfaturi medicale telefonice, manifestând grijă pentru semeni până la ultimele zile de viață, ultimul mesaj fiind pentru dl Pencu: „Dumnezeu să te aibă în paza Lui, Stane!” A studiat foarte mult despre această boală și a avut mulți pacienți care au trecut cu succes această afecțiune, dar pe el l-a răpus.

În ultimii doi ani de viață, bucuria cea mai mare a fost nepoțelul Eduard, care i-a adus întotdeauna un zâmbet pe față și i-a împrăștiat tristețile cauzate de pandemie. O jumătate de secol plin de amintiri, bucurii, tristeți, excursii, experiențe cu Dumnezeu converg în mesajul de rămas-bun din partea celor dragi: „Daddy dragă (noi așa îi spuneam), te iubim nespus, așteptăm cu dor imens să ne revedem cu bucurie la a doua venire!”

La revedere, ocnamureșenii mei iubii! ■

A consemnat familia.

FANTOMA LUI PETRU CU DIADEMA CEZARILOR

UN PAPĂ
POATE FI
IMPRESIONANT
PRIN CULTURĂ ȘI
CANDOARE – AȘA
CUM SE VEDE
DE LA DISTANȚĂ.
ASEMENEA
ACTE PAR SĂ
SPELE IMAGINEA
PAPALITĂȚII, DAR
CA INSTITUȚIE,
EA RĂMÂNE
NESCHIMBATĂ
ÎN CREDINȚĂ ȘI
PRACTICĂ.

Pentru a se deosebi de ceilalți episcopi, care sunt considerați „vicari” ai lui Hristos într-un sens mai general, papii au început să se considere în mod special „vicari ai lui Petru” sau „vicari ai principelui apostolilor”. Papa Gelasius I (492–496) a fost primul care a pretins că autoritatea papală este deasupra celei temporare, „fiindcă este preoțească, și și-a asumat titlul de Vicar al Scaunului Apostolic”.¹

Abia pe la anii 1200, în timpul lui Inocențiu III, este documentat titlul *Vicarul lui Hristos*, cu aplicație exclusivă la papi și folosit apoi până în zilele noastre, ca exprimând autoritatea dată de Domnul lui Petru și succesorilor lui în Matei 16. Titlul „Vicarul lui Hristos” este sinonim cu titlul „Vicarul lui Dumnezeu”, pe care-l prefera papa Nicolae III, în secolul al XIII-lea.² O altă versiune a titlului papal apare în formula rostită la ceremonia încoronării papilor, la care s-a renunțat din 1963:

„Primește tiara împodobită cu trei coroane și să știi că tu ești tatăl principilor și regilor, conducătorul lumii pe pământ, vicarul Mântuitorului nostru Isus Hristos, căruia să îi fie mărire și slavă în vecii vecilor”.³

Titlul *Vicarius Christi* este în mod spectaculos echivalent cu denumirea grecească *antichristos* din scrierile lui Ioan (1 Ioan 2:18,22; 4:3; 2 Ioan 1:7). În greaca Noului Testament, *anti* înseamnă și „contra”, „în rivalitate”, dar și „în loc de”, „corespunzător lui...”, „comparabil cu” (Matei 2:22; Luca 1:11; 1 Petru 3:21). Când se compune cu un titlu, *anti* înseamnă de obicei „vice-”, fapt recunoscut de lexicoanele grecești și în dreptul cuvântului *antichristos*.⁴

Astăzi însă, papii au început să folosească mai discret și acest titlu. Ioan Paul I a renunțat la încoronare (1978), astfel încât formula de încoronare cu mențiunea titlului nu mai poate fi auzită. În același an, Ioan Paul II a renunțat la *sedia gestatoria* (tronul purtat pe umeri). Benedict XVI (2005) a renunțat nu numai la aceste ceremonii, ci și la simbolul heraldic al tiarei de pe stema personală, înlocuind-o cu o mitră de argint cu trei benzi de aur. Anul trecut (2021), în anuarul pontifical,

papa Francisc a pus și titlul *Vicarius Christi* la capitolul „titluri istorice”, preferând să se numească simplu Episcopul Romei.⁵

Aceste renunțări neobișnuite, care pot fi interpretate ca acte de modestie, diplomatie, sau pură adaptare culturală, nu înseamnă că s-a schimbat esența papalității. Cererile de iertare adresate celor care ieri erau numiți eretici; iertarea unui atentator; spălarea și sărutarea picioarelor unor deținuți sau refugiați (inclusiv musulmani și femei); plecăciunea și sărutarea picioarelor unui lider politic sudanez etc. fac parte din maniera personală în care un anumit papă înțelege să-și onoreze funcția.⁶ Un papă poate fi impresionant prin cultură și candoare – așa cum se vede de la distanță. Asemenea acte par să spele imaginea papalității, dar ca instituție, ea rămâne neschimbată în credință și practică: un fals teologic și politic monumental, o capodoperă a diavolului, un bolovan în calea Împărăției lui Hristos.

Calitatea de Vicar al lui Hristos nu este negată astăzi, deoarece titlul rămâne ca al doilea pe lista titlurilor oficiale istorice.⁷ Dar unul dintre titlurile papale cele mai perfide este acela de „Servul Servilor lui Dumnezeu”, însușit pentru prima dată de papa Grigore I (c. 600), ca reacție la titlul de Patriarh Ecumenic, pe care împăratul îl dăduse patriarhului de Constantinopol. De atunci, timp de 1400 de ani, papii își introduc bulele „infaillibile” cu cuvintele *Servus Servorum Dei*. În mod ironic, cele mai odioase ordine papale împotriva necatolicilor începeau cu acest titlu de profundă „smerenie”⁸ din partea celui care se proclamă în același timp vice-Hristos pe pământ.

Catolicii „sedevacantiști” preferă și astăzi afirmarea puternică a autorității papale istorice, așa cum reiese din afirmațiile abatelui integrist Stehlin (2013):⁹

«Demnitatea excepțională a funcției papale este foarte bine exprimată prin următoarele denumiri: *Vicarius Christi in terra*, *Suprema jurisdictio*, *Suprema potestas*. Într-o singură persoană există o triplă putere: de preot, de învățător și de rege; adică puterea de a sfinți, de a învăța și de a governa. Simbolul acestor

puteri este tiara, ale cărei trei coroane exprimă puterea dată de Dumnezeu papei asupra cerului, asupra pământului și asupra purgatoriului. Astăzi, papii nu mai poartă diadema, ba chiar au scos-o din propriile steme. Dar ea rămâne, din fericire, pe stemele Sfântului Scaun și ale Statului Vatican. Aceste două blazoane diferă în aranjarea cheilor Sfântului Petru. Tocmai cu aceste chei, cu puterea primită de la Dumnezeu, papa poate, asemenea Sfântului Petru în trecut, să deschidă sau să închidă multe uși spre cer, pământ și purgatoriu.

A venera papalitatea înseamnă a-l venera pe Sfântul Apostol Petru, pentru că Scaunul Apostolic este Scaunul lui Petru. Și toți papii sunt cu adevărat succesori ai lui Petru. Îl cunoaștem bine pe acest apostol din paginile Evangheliei. Îl cunoaștem și slăbiciunile, în ciuda cărora Domnul l-a făcut vicarul Său pe pământ. Dacă, prin urmare, Sfântul Petru a trecut prin îndoieli și înfrângeri, să nu ne mire că situații similare ar fi putut apărea printre succesorii săi pe scaunul lui Petru din Roma.»

Cu astfel de cuvinte, majoritatea creștină scuză păcatele de neiertat ale unor lideri religioși monștruoși, de-a lungul istoriei, în timp ce pentru eretici nu s-au găsit scuze adecvate. Monștrii în robe merg cel mult în purgatoriu, de unde ies pe ușa din spate, în timp ce ereticii sunt azvârliți direct în iad, fără ieșire. Integrismul catolic, în ciuda răniilor mortale pe care a primit-o, se poate reactiva oricând.

Titlul „secret” sau nerecunoscut

Există și o versiune mai veche, aparent abandonată, dar foarte relevantă, a titlului papal, și anume *Vicarius Filii Dei* (Vicarul Fiului lui Dumnezeu). Versiunea aceasta apare pentru prima dată pe la anii 750, într-un document contrafăcut, numit *Donația lui Constantin* și a fost folosită oficial de papi pentru a-și impune autoritatea în domeniul politic, timp de peste șase secole.¹⁰ Întărit cu teribile blesteme veșnice împotriva celor care ar schița o îndoială sau un zâmbet asupra acestui măreț subiect, documentul *Donației* cuprinde următoarele cuvinte, puse în gura cezarului Constantin:

„...sicut B[eatus] Petrus in terris Vicarius Filii Dei esse videtur constitutus, ita et Pontifices, qui ipsius principis apostolorum gerunt vi-

ces...” (În traducere: „după cum Fericitul Petru este văzut a fi constituit ca Vicar al Fiului lui Dumnezeu pe pământ, la fel și pontifii, care sunt reprezentanții aceluiași principe al apostolilor...”).¹¹

Acesta nu a fost singurul fals de care Papalitatea a uzat sau a profitat. Falsele Decretalii, confecționate în aceleași vremuri, pe la anii 780, au inclus cam 500 de texte legale inventate, între care și *Donația Constantiniană*.¹² Leon al IX-lea (c. 1050) se pare că a fost primul papă care a citat *Donația* ca pe un act autentic, iar papii următori au folosit-o în timpul controversei pentru investitură. Cu aceeași plastografie l-a atacat cardinalul Humbert pe patriarhul răsăritean la 16 iulie 1054, producând schisma între bisericile de Apus și de Răsărit.¹³

În anul 1130, *Donația* a fost inclusă în așa-numitul *Decretum* al lui Grațian (un jurist călugăr), împreună cu multe alte falsuri legale care se acumulaseră. Acest *Decretum* a devenit o bază a dreptului canonic. Decretul lui Grațian a fost copiat timp de sute de ani, apoi tipărit, devenind parte a legilor canonice. Astfel, titlul *Vicarius Filii Dei* avea să fie folosit de papii Nicolae IV (1289), Ioan XXII (1327).

În anul 1440, umanistul Lorenzo Valla a dovedit pentru prima dată, pe criterii lingvistice, că *Donația* lui Constantin era un fals, deoarece punea în gura cezarului cuvinte latinești medievale, care încă nu existau la anii 330. Câteva personalități au acceptat logica lui Valla. Dar autoritățile catolice în general au continuat s-o folosească, împreună cu titlul papal afirmat în textul ei latin.

Un alt umanist, Enea Silvio Piccolomini, care s-a opus „*Donației*” și legitimității statului papal, și care a militat pentru convocarea unui sinod care să lămurească problemele acestea, a devenit papă în 1458, sub numele de Pius II, după care a început să apere autenticitatea „*Donației*”. De asemenea, el a lansat o bulă (1460) împotriva celor care ar apela la un sinod ecumenic în defavoarea papei. Un poem italian (1459) îl numea pe Pius II *vicario del Figliuol di Dio*, o traducere italiană a titlului *Vicarius Filii Dei* din textul *Donației*.¹⁴

A exprima îndoieli cu privire la autenticitatea *Donației* lui Constantin era păcat de neiertat în acele vremuri.¹⁵ Documentul era necesar pentru a asigura un temei legal autorității temporale a papilor. Chiar după ce s-a dovedit că documentul

**APOLOGEȚII
CATOLICI
RECUNOSC CĂ
TITLUL ESTE
CORECT TEOLOGIC
CÂND ESTE
APLICAT PAPEI,
TOTUȘI DIN
PUNCT DE VEDERE
TEOLOGIC, TITLUL
ESTE INCORECT
CÂND SE APPLICĂ
UNUI OM.**

este fraudulos, „el și-a păstrat creditul atât de mult, încât în 1478, la Strasbourg, au fost arși creștini pentru că îndrăzniseră să se îndoiască de autenticitatea lui!”¹⁶

Din 1586, Decretul lui Grațian, care conținea documentul „Donației”, a devenit parte din *Corpus Juris Canonici*, care avea să rămână în vigoare încă vreo trei secole. Odată cu difuzarea acestei fraude deloc pioase și de uz oficial, se afirma explicit titlul lui Petru și al urmașilor lui: *Vicarius Filii Dei*, sinonim cu *Vicarius Christi* – o blasfemie și o fraudă spirituală în inima unei fraude legale de proporții istorice.

În anii 1611 și 1630, lingvistul și filologul german Andreas Helwig, rectorul Universității din Berlin, a discutat acest titlu, fiind primul comentator cunoscut cu afirmația că 666 este suma ghematrială a numelui *Vicarius Filii Dei*, „o extensie a titlului istoric papal *Vicarius Christi*”. Interpretarea lui Helwig a devenit foarte populară în timpul Revoluției Franceze și după aceea.¹⁷ Dar nu toți interpreții protestanți au acceptat interpretarea lui Helwig. Isaac Newton (†1726), de exemplu, a rămas la sugestia lui Irineu de Lyon (†202), că numele grecesc al lui Antichrist ar fi *Lateinos* (latin).

Dar versiunea *Vicarius Filii Dei* a continuat să fie popularizată. Istoricul bisericesc franciscan Lucius Ferraris (1755)¹⁸ cita aceeași Donație Constantiniană, cu tot cu titlu, fără să semnaleze că este vorba de un fals, ceea ce arată că autoritățile catolice nu erau bucuroase să se dispenseze de scandalosul document. Chiar și în 1784, o scriere istorică franceză îl numește pe papă *Vicaire du Fils de Dieu*.¹⁹ De asemenea, în 1862, cardinalul Manning, deși folosește cu prioritate titlul *Vicarul lui Iisus Christos* (și chiar alte expresii, e.g. *Vicarul Domnului Nostru*), din Donație: *Vicarul Fiului, Vicarul Fiului Său Întrupat, Vicarul Fiului lui Dumnezeu, Vicarul Fiului lui Dumnezeu Întrupat*.²⁰

Edwin de Kock

Edwin de Kock, un cercetător adventist sud-african care s-a ocupat mult cu această temă, sugerează că abia după desființarea definitivă a statului papal, în 1870, autorii catolici au început să nege că titlul *Vicarius Filii Dei* ar fi fost aplicat vreodată papilor. Amintirea vechiului titlu însă nu putea să dispară odată cu statul papal. În cărți publicate în 1914 și 1918, scriitorul catolic francez Léon Bloy, deși supărat rău pe papă, îl numea pe Benedict XV *Vicaire du Fils de Dieu* (traducerea franceză a titlului *Vicarius Filii Dei*).²¹

Din 1917, *Corpus Juris Canonici* (în care se afla Decretul lui Grațian, cu Donația lui Constantin, conținând

titlul *Vicarius Filii Dei*) a fost înlocuit cu *Codex Iuris Canonici*. Astfel Donația a ieșit cu totul din uz. Papalitatea nu mai avea nevoie de ea, ba chiar devenise absolut penibilă.

Totuși, amintirea vechiului titlu nu s-a pierdut. În 1934, Isidro Gomá y Tomás, arhiepiscop de Toledo și primat al Spaniei, descria ce văzuse în pelerinaj la Roma, pe vremea lui Pius al XI-lea: „Altarul unde jertfa lui Isus Hristos Mântuitorul se repetă iar și iar, mormântul Sfântului Petru, pe care este zidit nemuritorul edificiu al Bisericii Catolice: «Tu ești Petru». . . și locuința Vicarului Fiului lui Dumnezeu [*Vicario del Hijo de Dios*], istorica personificare a magisteriului, a preoției și a puterii aceluiași Isus Hristos în lume.”²²

În 1943, doi adventiști laici s-au interesat de autenticitatea titlului papal *Vicarius Filii Dei*, la Universitatea Catolică a Americii din Washington D.C. Cu acea ocazie, prof. Johannes Quasten, o mare autoritate în patristică, a recunoscut că „atât *Vicarius Filii Dei*, cât și *Vicarius Christi* sunt titluri obișnuite pentru papă.”²³

În 1957, cu ocazia centenarului nașterii lui Pius al XI-lea, într-un articol mexican se putea citi: „Multe titluri s-au folosit pentru a-l numi, și nu fără motive întemeiate. Cu siguranță, nu este puțin lucru să fii Vicarul Fiului lui Dumnezeu [*Vicario del Hijo de Dios* pe pământ...”²⁴ Un ecou al aceluiași titlu apare și în constituțiile apostolice ale lui Paul al VI-lea (1968 „*Dei Filii Vicarius*”),²⁵ precum și într-o declarație a lui Ioan Paul II (1994).²⁶

Apologetii catolici recunosc că titlul este corect teologic când este aplicat papei, dar nu-i recunosc caracterul „oficial”. Obiecția mi se pare cam chițibușară. Este ca diferența dintre concubina pe viață și soția pentru 10 ani. Dacă folosirea curentă a acestei etichete teologice într-un document folosit ca instrument diplomatic, politic sau canonic, timp de 700-1000 de ani, nu permite ca acea etichetă să fie numită titlu oficial, atunci ce mai înseamnă „oficial”?

Mai degrabă, din punct de vedere teologic, titlul este incorect și blasfemator când se aplică unui om, dar fiind folosit atâta timp într-un document oficial, fie el și contrafăcut, îl marchează ca foarte reprezentativ pentru o instituție impostoare și contrafăcută.

Pe vremea când încă mai protestau, protestanții aveau obiceiul să spună: „Dacă papa nu este antihristul, are mare ghinion că seamănă cu el.” Infirmând cu stângăcie realitatea evidentă, cardinalul Newman, fost protestant, o interpreta în sensul că, „de vreme ce antihrist simulează pe Hristos, iar papa este o imagine a lui Hristos, rezultă că antihrist trebuie să aibă oarecare asemănări cu papa, dacă papa este adevăratul Vicar al lui Hristos.”²⁷ Sună ca o confirmare. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ „Bine s-a spus că nicăieri în această perioadă nu pot fi găsite argumente mai tari pentru primatul scaunului lui Petru decât în lucrările și scrierile lui Gelasius. El stăruie asupra faptului că Roma nu-și datorează primatul nici bisericii, nici statului, ci lui Hristos. În procedurile sale cu împăratul, este asemenea celor mai mari pontifi medievali.” CATHOLIC ENCYCLOPEDIA: Pope St. Gelasius I (newadvent.org); Vicar of Christ.

² CATHOLIC ENCYCLOPEDIA: Vicar of Christ (newadvent.org).

³ Pope Paul VI - Wikipedia . Cf. Armoriile Papilor Ioan al XXIII-lea și Ioan Paul al II-lea – Lumea Catholica . Sublinierea mea cu aldine.

⁴ E. g. *antibasileus* = vicerege; *antitheos* = egal cu zeii; etc. «Dacă Ioan se referă în primul rând la „un rival al lui Hristos” sau la „un oponent al lui Hristos”, ori la „un substitut al lui Hristos”, lăsăm pe seama comentatorilor. [...] În general vorbind, un *anti-X* sugerează (1) pretenția de a fi X, (2) opoziția, echivalentul (cf. Homer *antitheos*, and the name *Antipatros*), sau substitutul unui X existent.» (cf. J. H. Moulton and G. Milligan, *Vocabulary of the Greek [New] Testament*, 382 ἀντίχριστος; Hodder and Stoughton, London 1930:49).

⁵ VATICANO, pubblicazioni. Disponibile il nuovo Annuario pontificio | insidertrend.it.

⁶ Pope kisses feet of South Sudan's leaders to encourage peace (religionnews.com). Pope Francis visits high-security prison on Holy Thursday | America Magazine.

⁷ Titlurile istorice ale papei sunt: *Episcopul Romei*, *Vicarul lui Hristos*, *Succesorul Principelui Apostolilor*, *Supremul Pontif al Bisericii Universale*, *Primatul Italiei*. La acestea se adaugă și alte titluri și forme de adresare tradițională: *Arhiepiscop și Mitropolit al Provinciei Romane*, *Patriarhul Occidentului*, *Domnus Apostolicus*, *Pescar de Oameni*, *Pontiful Roman*, *Suveranul Statului Cetății Vatican*, *Sanctitatea Sa* etc.

⁸ E.g. bula *Ad exstirpanda* (15 mai 1252), contra unor creștini neocatolici din nordul Italiei, începe cu cuvintele: „Episcopul Inocențiu, Servul Servilor lui Dumnezeu, către...” și conține ordine diabolice de urmărire, descoperire, cercetare și pedepsire a „ereticeilor”. 1243-1254_SS_Innocentius_IV_BullaAd_Exstirpanda_EN (documentacatholicaomnia.eu).

⁹ Abbé Karl Stehlin, 17 minutes, *Le pape et la papauté • La Porte Latine*, apărut la 1 iunie 2013. Integritismul catolic este aripa dură, consecvență a clericilor catolici. Nemulțumiți și scandalizați de atitudinea papilor moderni începând cu Conciliul Vatican II: afirmarea libertății religioase pentru toți, tendințele ecumenice, deschiderea față de protestanți, relaxarea unor practici și interpretări, abandonarea atitudinii monarhice tradiționale a papilor, adaptarea la știință a unor doctrine tradiționale (acceptarea evoluționismului) și altele ca acestea, îi fac pe integriști să spună că scaunul papal (*Sancta Sedes*) este acum vacant. De aceea sunt numiți și *sedevacantiști*.

¹⁰ CATHOLIC ENCYCLOPEDIA: Donation of Constantine (newadvent.org).

¹¹ Donation of Constantine (hanover.edu).

¹² Anthony Grafton, *Forgers and Critics: Creativity and Duplicity in Western Scholarship* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1990), 24, 25; sursă citată de Edwin de Kock, **ESDA** | The Number of the Beast (adventist.org).

¹³ 1054 revisited. - Free Online Library (thefreelibrary.com). Articolul lui de Kock din **ESDA** îl citează pe cardinalul Anselm de Lucca (†1086), care a făcut o colecție de 13 cărți de legi canoni-

ce în favoarea reformelor lui Grigore VII și pe Deusdedit, consilierul aceleiași papă, printre cei care au uzat de documentul Donației și de titlul Vicarius Filii Dei. Rămâne de verificat.

¹⁴ Pius II, „Execrabilis”, in *A Source Book for Mediaeval History: Selected Documents Illustrating the History of Europe in the Middle Ages*, trans. Oliver J. Thatcher and Edgar Holmes McNeal, New York: Charles Scribner's Sons, 1905:332; [anonim] „Ricordo come questo anno d'aprile ci furono molti forestieri e chi furono,” in *Raccolta degli Storici Italiani dal Cinquecento al Millecinquecento, Rerum Italicarum Scriptores*, vol. 27, eds. L. A. Muratori, Giosue Carducci, and Vittorio Fiorini, Città di Castello, Italy: S. Lapi, 1900:6, versurile 134-136. Citat în Edwin de Kock, **ESDA** | The Number of the Beast (adventist.org).

¹⁵ Lord Acton (1834–1902) [John Emerich Edward Dalberg], citat în Gertrude Himmelfarb, *Lord Acton: A Study in Conscience and Politics*, Chicago: University of Chicago Press, 1952:65.

¹⁶ Pierre Claude François Daunou (1761–1840), citat de Samuel J. Cassels, *Christ and Antichrist or Jesus of Nazareth Proved to Be the Messiah and The Papacy Proved to Be the Antichrist Predicted in the Holy Scriptures*, Philadelphia: Presbyterian Board of Publication, 1846:292.

¹⁷ L. E. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 2, Review and Herald, Takoma Park, MD, 1948:608.

¹⁸ Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*.

¹⁹ [Anonim] *Journal Historique et Littéraire* (Luxembourg: Les Hériteurs d'André Chevalier), 15 Fevrier, 1784: 247; citat în **ESDA** | The Number of the Beast (adventist.org).

²⁰ Henry Edward Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ*, 2nd edition, Burns and Lambert, London, 1862, pp. 46, 47, 141, 190, 244, 230, 232, xv, xxiv, xlv, xxxviii. The temporal power of the vicar of Jesus Christ : Manning, Henry Edward : Free Download, Borrow, and Streaming : Internet Archive.

²¹ Léon Bloy, *Au Seuil de l'Apocalypse, 1913–1915*, 5th ed., Paris: Mercure de France, 1921:240–243; Léon Bloy, *Dans les Ténèbres*, 2nd ed.; Paris: Mercure de France, 1918:42.

²² *El boletín eclesiástico del arzobispado de Toledo*, Toledo, Spain: Estudio Teológico de San Ildefonso, Seminario Conciliar, 1983:361. După De Kock, op. cit.

²³ Vezi Quasten „vicarius filii dei ” - Bing images.

²⁴ Giovanni Decio, „En el Centenario de Pío XI,” *La Nación*, Mexico City, Mexico, May 5, 1957:22, 23.

²⁵ Pe site-ul Vaticanului www.vatican.va/content/paul-vi/la/apost_constitutions/documents/hf_p-vi_apc_19680111_bafia-nae.html se află Constituția Apostolică a papei Paul VI pentru înființarea diocezei de Bafia (Camerun), care începe cu cuvintele: „Adorandi Dei Filii Vicarius et Procurator”. De asemenea, constituția Rivi Muniensis (1965) conține pe primul rând cuvintele: „adorandi Filii Dei hic in terris Vicarii Petrique successores”, care este o reminiscență evidentă din formula tradițională prezentă în Donația Constantiniană. www.vatican.va/content/paul-vi/la/apost_constitutions/documents/hf_p-vi_apc_19650809_rivimuniensis.html.

²⁶ „Papa este considerat a fi omul de pe pământ care îl reprezintă pe Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană atotputernică din Treime.” (sublinierea noastră). John Paul II, *Crossing the Threshold of Hope*, p. 3. Pope, 1920-2005 : Free Download, Borrow, and Streaming : Internet Archive.

²⁷ New Advent Encyclopedia (1917), “Antichrist” www.newadvent.org/cathen/01559a.htm.

**EDWIN DE KOCK,
UN CERCETĂTOR
ADVENTIST
CARE A STUDIAT
ACEASTĂ TEMĂ,
SUGEREAZĂ
CĂ ABIA DUPĂ
DESFIINȚAREA
DEFINITIVĂ A
STATULUI PAPAL,
ÎN 1870, AUTORII
CATOLICI AU
ÎNCEPUT SĂ
NEGE CĂ TITLUL
VICARIUS
FILII DEI AR FI
FOST APLICAT
VREODATĂ
PAPILOR.**

PIETRE DE HOTAR

Modul cum se poartă Dumnezeu cu poporul Său ar trebui să fie rememorat adesea. Cât de des erau ridicate pietrele de hotar, ca o aducere-aminte a felului în care S-a purtat Domnul cu vechiul Israel! Pentru ca nu cumva să uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună evenimentele acestea în cântec, iar părinții să le prezinte copiilor lor ca învățătură. Ei trebuiau să adune amintirile și să le facă să fie cunoscute. Ei trebuiau să depună eforturi deosebite pentru a le păstra, pentru ca, atunci când copiii ar fi întrebat cu privire la aceste lucruri, întreaga istorie să poată

fi repetată. În felul acesta, se păstrau în minte puterea providențială și deosebita bunătate și îndurare a lui Dumnezeu în purtarea Lui de grijă și în eliberarea poporului Său. Suntem îndemnați: «Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe» (Evrei 10:32). Pentru poporul Său din generația aceasta, Domnul a lucrat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Istoria trecută a cauzei lui Dumnezeu ar trebui să fie adesea amintită poporului – tineri și bătrâni. Noi trebuie să ne amintim iar și iar de bunătatea lui Dumnezeu și să-L laudăm pentru faptele Lui minunate” (*Mărturii*, vol. 6, pp. 364, 365).

La începutul lunii februarie am fost invitat să particip la sărbătorirea a 160 de ani existență a Secretariatului de Stat pentru Culte și să țin un discurs de aproximativ trei minute* din partea Bisericii Adventiste. Am oscilat dacă să particip sau

nu, din simplul motiv că întâlnirile oficiale nu s-au numărat niciodată printre activitățile mele preferate. De fiecare dată însă contează ceea ce este important pentru biserică, așa că am hotărât să merg. Odată stabilit lucrul acesta am început să mă documentez despre relația dintre Biserica Adventistă și Secretariatul de Stat pentru Culte în cei 160 de ani de istorie aproape comună. Spun lucrul acesta deoarece primele manifestări ale adventismului pe meleagurile țării noastre sunt din același deceniu.

În timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, în anul 1862, odată cu unificarea administrativă a Principatelor Române, a fost înființat Ministerul Cultelor, iar în anul 1869, misionarul Mihail Czechowski a început propovăduirea mesajului advent în Transilvania. Nu am fost deloc surprins să constat că, în cea mai mare parte a timpului, adventiștii au fost nedreptățiți chiar de către instituția care

ar fi trebuit să fie garantul apărării drepturilor religioase și de conștiință.

Două aspecte mi-au atras atenția în mod deosebit la întâlnirea din aula Academiei Române: pe de o parte discursul onest, din punct de vedere istoric, al actualului secretar de stat, Victor Opaschi, care a amintit de perioadele în care statul a folosit Ministerul Cultelor ca mijloc de opresiune și, pe de altă parte, faptul că până la intervențiile reprezentanților bisericilor, niciun politician sau om de cultură nu a făcut nici cea mai mică referire la Dumnezeu.

Pentru mine, zilele de dinainte, când am pregătit cele câteva minute de discurs, au fost un prilej bun în care să rememorez suferințele prin care au trecut primii misionari adventiști în timp ce propovăduiau cu mult curaj și demnitate vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Cu lacrimi în ochi, am citit mărturiile colportorilor, ale pastorilor și credincioșilor adventiști persecutați pentru credința lor, nedreptățiți și batjocoriți de către reprezentanții statului și ai bisericii majoritare. Este important să redescoperim credința, demnitatea, curajul și dragostea pionierilor, ca model pentru o viață creștină plăcută lui Dumnezeu.

Este important să nu uităm că vremurile acestea de libertate se pot transforma ușor, peste noapte, într-un timp în care va trebui să suferim pentru mărturia pe care o vom da. De aceea este imperativ să ne trăim pe deplin credința acum, vestind Împărăția lui Dumnezeu cu toată îndrăzneala, și să ne pregătim pentru zilele în care adevărații urmași ai lui Hristos vor fi considerați răspunzători și prizonieri pentru necazurile din zilele de final ale acestui pământ, după cum declară Ellen G. White:

„Toți aceia care în acel timp de răutate vor fi gata să servească fără teamă lui Dumnezeu, după cum le dictează conștiința, vor avea nevoie de curaj, statornicie și o cunoaștere a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său; căci cei care sunt credincioși lui Dumnezeu vor fi prizonieri, intențiile lor răstălmăcite, strădaniile lor cele mai bune vor fi interpretate greșit, iar numele lor, lepădate ca fiind rele. Satana va lucra cu toată puterea lui amăgitoare spre a influența inima și a întuneca priceperea, pentru a face ca răul să apară bine și binele rău. Cu cât va fi mai puternică și mai curată credința poporului lui Dumnezeu și mai stăruitoare hotărârea lor de a-L asculta, cu atât mai înverșunat se va strădui Satana să stârnească împotriva lor ura acelora care, în timp ce pretind a fi neprihăniți, calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Se va cere cea mai temeinică încredere și hotărârea cea mai eroică, pentru a putea ține cu tărie credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (*Faptele apostolilor*, p. 431.1). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

* Mesajul integral poate fi citit la adresa: <https://presedinte.adventist.ro/2022/02/10/mesajul-presedintelui-la-evenimentul-ministerul-cultelor-160-de-ani/>

**SPIRITUL
INAINȚAȘILOR
AUREL
NEAȚU**

**„ȘI NOI DAR,
FIINDCĂ SUNTEM
ÎNCONJURAȚI CU
UN NOR AȘA DE
MARE DE MARTORI,
SĂ DĂM LA O PARTE
ORICE PIEDICĂ
ȘI PĂCATUL CARE
NE ÎNFĂȘOARĂ
AȘA DE LESNE ȘI
SĂ ALERGĂM CU
STĂRUINȚĂ ÎN
ALERGAREA CARE
NE STĂ ÎNAINTE”
(EVREI 12:1).**

NOE ȘI CIFRELE

A. Încercuiește numărul corect la fiecare întrebare. Dacă ai nevoie de ajutor, folosește indiciul din paranteză de la fiecare întrebare.

1. Câte zile și nopți a plouat? (Geneza 7:4)	65	120	40
2. Cât de bătrân era Noe când a venit potopul? (Geneza 7:6)	900	600	400
3. Cât timp au acoperit apele pământul? (Geneza 7:24)	150	80	200
4. Câte animale din fiecare specie i-a spus Dumnezeu lui Noe să aducă în corabie? (Geneza 6:19)	4	2	10
5. De câte ori a trimis Noe o pasăre să caute pământ uscat? (Geneza 8:6-10)	1	5	3
6. Câte tipuri diferite de păsări a trimis Noe să caute pământ uscat? (Geneza 8:6-10)	3	2	1
7. Câți oameni au fost salvați de Noe pe corabie? (Geneza 7:13)	8	4	2

**CITESC ȘI
DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

😊 - A

☀️ - E

♥️ - I

😊 - O

🎵 - U

B. Găsește numele biblic folosind vocalele din codurile din chenarul alăturat!

- ♥️ 😊 V _ _ _
- 😊 d 😊 m _ _ _
- N 😊 ☀️ _ _ _
- ☀️ v 😊 _ _ _
- L 🎵 c 😊 _ _ _

Răspuns: 1. Iov; 2. Adam; 3. Noe; 4. Eva; 5. Luca.

ȘCOALA POSTLICEALĂ SANITARĂ „VASILE DAN” HERGHELIA 2022–2023

- ✓ Durata de școlarizare: 3 ani
- ✓ Admiterea se face pe bază de dosar și interviu
- ✓ Preînscris-te începând cu 1 februarie și beneficiezi gratuit de consiliere pentru orientare profesională și o vizită la Herghelia

DE CE SĂ TE PREGĂTEȘTI CA ASISTENT MEDICAL LA HERGHELIA?

- ✓ Vei obține diploma de ASISTENT MEDICAL GENERALIST
- ✓ Vei avea oportunitatea de a profesa în țară și în toată Europa, în sistemul public, privat sau Centrele de Medicină Lifestyle
- ✓ Vei învăța terapiile Lifestyle aplicate în Centrele de Medicină: masaj, nutriție, hidroterapie, remedii naturale etc.
- ✓ Practică în cele mai bune spitale din Tîrgu Mureș
- ✓ Posibilitatea de a beneficia de bursă

INFORMAȚII ȘI ÎNSCRIERE: www.herghelia.org/scoala-sanitara

scoala@herghelia.org

Școala Postliceală
Sanitară Herghelia

0746.936.229

